XXIV. évfolyam 52. szám
Ára: 1,80 Ft
1968. december 26.

BÚVÓHELYEN — ***Maga most jött a Földről ... Mondja, véget értek már az ünnepek odalent?***

KEDVES LUDAS!

A FAL

Előrebocsátom: az építő jellegű kritika feltétlen híve vagyok, kerülöm az öncélú bírálatot, amely nem nyújt perspektívát a hiányosságok azonnali felszámolására, kiküszöbölésére, megszüntetésére, s nyeglén csupán a negatívumokat lovagolja meg.

Éppen ezért, amikor egyes építőipari jelenségeket kritizáltak, én mindenkor igyekeztem mérséklően hatni, vagy nem szóltam egy szót sem, amivel komoly hozzáértői hírnevet és több bizottsági tagságot szereztem. Ezek közül most kettőről kénytelen voltam lemondani, nem azért, mert ezekkel nem járt tiszteletdíj, sem fekete, hanem mert egy falügyletben nem tudok falazni tovább.

A Vigadó Deák Ferenc utcai oldalán kb. tíz méter széles, kissé kiugró falrészlet emelkedik, amelynek változásait hosszú évek óta lankadatlan figyelemmel kísértem. Kezdetben, valaha, hajam fekete volt, s homlokom sima, ugyanakkor a falról hiányzott a vakolat, díszei eltűntek, az ablakok keret és üveg nélkül ásítottak az UVATERV oszlopai között tárolt építőanyag és sóderhalmokra.

Fél füllel hallottam, hogy helyreállítására ankétok, konferenciák folytak alsó-, közép- és felsőfokon, s talán ezek folyományaképpen, egyszer, régen, felállványozták a falat. Az állványzatot később lebontották. Ám én akkor is vallottam: ami késik, az nem múlik! És igazam lett. A Deák Ferenc utcai falrészt többször is felállványozták: egyszer tetőt emeltek föléje, máskor az ablakkereteket, majd a faldíszeket hozták helyre, később beüvegezték az ablakokat. Mindezek után egyszer ismét felállványozták és befestették. Ám a festés nem sikerült. Éktelen foltok ütöttek ki a falon, mire ismét felállványozták és átfestették. Ez a gondosság igazolta az építőiparunk fejlődésébe vetett rendíthetetlen bizalmat.

Közben elmúlt jó néhány év, ami ennél a rekonstrukciónál mit sem számított, hiszen senki sem tudta, mi célra készül. És ki tudja, talán éppen ez a céltalanság hozta rá balvégzetét. Néhány hete, verőfényes őszi vasárnap délelőtt, tátva maradt a szám a Vigadó előtt: Nem igaz!

Megdörzsöltem a szemem: Igaz volt. Aszfalttörő géppel bontották a Deák Ferenc utcai falat. Jó része már eltűnt, ablakokkal, faldíszekkel, festéssel, mindennel együtt.

Azóta sokszor álldogálok a sarkon. Most jóval lassúbb tempóban bontják a falat, és csak hétköznapon. Mégis újjá éledő bizalommal vallom: idővel ez a munka is elkészül!

Kőműves Imre

SULI-MOZI

Debrecenben suli-mozi létesült,
lányom erről bősz örömmel értesült.
Megvitatta dilemmáját Rozival:
„Mit adhatnak abban a klassz moziban?"
„Megnézni majd bizonyára ott lehet
tizenhat éven felüli filmeket,
hol tanárok magyarázzák végre meg
nekünk is a szexuális részeket!"

Donkó László

SZOKATLAN MAGATARTÁS

Októberben Magyarországon jártunk, rokonlátogatóban. Egyik délután, 15 óra 30 perckor, betértünk Miskolcon a 13-as postahivatalba, fel akartunk adni egy csomagot. Ám mire kitöltöttük a vámnyilatkozatot három példányban, és már éppen ránk került volna a sor, 15 óra 55 perckor az első ablaknál szolgálatot teljesítő barna hölgy erélyesen felszólított bennünket, hogy hagyjuk el a helyiséget, mert neki lejárt a munkaideje, négykor zárnak. És mivel nem mentünk el első szóra, még erélyesebb hangon szólt: „Mi lesz? Nem értenek magyarul?"

Sajnos, értünk magyarul. Épp ezért nagyon megdöbbentett bennünket ez a hang. Odahaza nem vagyunk ilyenhez szokva!

Bodnár Margit és Bodnár Lídia
Beregszász

NINCS...

A sokféle toll között pótolhatatlan szerepe van az ATO betűíró tollnak. A Fehérhajó utcai dekorációs boltban — nincs! A Nagymező utcai Művész-boltban fél éve nem kapnak. Más papírboltokban sem tudnak róla. Hova tűnt vajon?

P. Gy., Budapest

JAVASLAT ZSEMLE-ÜGYBEN

A Ludasban nemrég megjelent „Zacskóterv" című cikkhez szeretnék hozzászólni, amely a péksütemények súlyával foglalkozott.

Szerintem a helyes módszer az volna, ha a boltban jókora plakáton kiírnák: „52 g-nál kisebb zsemlét ne fogadjon el! Az eladó köteles a zsemlét lemérni, ha a vevő kívánja." Így az eladónak nyakán maradna a szabványosnál kisebb zsemle. Minthogy ez neki ráfizetés, az ilyet nem venné át a péktől. Minthogy ez meg a péknek ráfizetés, kénytelen lenne a szabvány szerinti átlagos méretű, 54 g-os zsemlét sütni, hogy még a legkisebb példányok se sikerüljenek 52 g-nál könnyebbre.

Münnich Antal
Budapest

DURROGÓ ORION

Jókora durranásra ébredek. Nézem az órát: hajnali négyet mutat. Újabb durranás, mintha közvetlenül mellettem szétrepedt volna valami. No persze, durrog az Orion!

Természetesen nem Mc Lane őrnagy űrhajója tette tiszteletét nálam. Orion Delta készülékem adja a hangokat. Mióta megvan, 1—2 fokos hőmérséklet ingadozásra már egy tüzérüteg hangjával reagál. Ha fűtünk: durrog. Ha hűl a szoba: durrog. Rásüt a nap: durrog. Elmegy a nap... minek folytatni?

Az Orion-szerviz embere közölte: a hiba — természetesen — nem a gyártmányban van, hanem túlságosan száraz a lakásom. Azóta egy most elkészült épületbe költöztem, amelyet sok jóindulattal sem nevezhetünk száraznak. Az Orion itt is tovább durrog. Valószínű, hogy a példány valamelyik műanyag része hibás, tehát míg létezni fog, nem hagyja abba a durrogást.

Kíváncsi vagyok, mit mond most az Orion-szerviz embere...

Sz. E.
Bp. II., Gábor Áron út

AZT A KISÜSTYIT NEKI...!

(Népi játék)

Komám: Te, komám, igyunk egy kis szilvapálinkát!

Én: Te, komám, én a szilvának még a szagát is utálom. Ha muszáj, hát csakis a cseresznyét bírom.

Komám: No gyere, ehun egy Közért-bolt. Kisasszonykám, egy ollan kétdecis cseresznyét, hogy meg ne ártson!

A kisasszony leemel a pultról egy kis üvegecskét, rajta szépen kifőstött két tulipiros cseresznye, körötte a szöveg: Földművesszövetkezeti kisüsti cseresznyepálinka. Palackozza a Vendéglátóipari Orsz. Szöv. Közp.

No, erre megnyugodtunk a komámmal, hazavisszük, felbontjuk...

Én: Te, idehallgass, akármi legyek, ha ez nem szilva!

Komám *(beleszagol, megízleli):* Ez biz szilva!

Én: De cseresznye van rápingálva, meg írva is!

Komám: Hát aztán? Mind a kettő fehér és folyékony. Osztán csak az nem hibázik, aki nem dolgozik. Ne legyél mán olyan kicsinyes.

Én: Igazad van, komám. Idd meg te magad, merhogy én nem állhatom.

Komám: Az én istenem áldja meg mind a két kezivel a palackozókat! *(Megissza.)*

(sz.)

NINCS

Mindjárt elmúlik a tanév fele, és még mindig nincs irodalomtörténeti tankönyvünk. Már annyit kilincseltünk utána, de sehol sem kapunk. Ludaskám, próbálj segíteni rajtunk!

Csicsay Nándor III. gimnazista és osztálytársai
Győrszentiván

HÁT MÉG HA NEM VÁLIK BE...

A Népsport december 5-i számában a Zseljeznicsar Szarajevó—Bp. Honvéd mérkőzés méltatásában a következő mondatokat olvastam: „A Honvéd taktikája az volt, hogy a két fedezet elsősorban a védelmet segítse, húzódjon be a hátvédek vonalába, a csatárok pedig elöl, váratlan gyors akciókkal kísérletezzenek. A taktika bevált."

Nagyszerű! Gratulálok a kitűnő taktikához. Csak az a kár, hogy a mérkőzést a Zseljeznicsar nyerte és a Honvéd kiesett a Közép-európai Kupából. Jobb lett volna, ha a taktika nem válik be és a Zseljeznicsar esett volna ki.

Z. I., Budapest

ÚJ NYOMVONAL

Érdeklődéssel olvastuk Kende István: S. O. S. Julianna-major című cikkét, amely szatirikus, tréfás formában mutat rá a magyar természetbarát-mozgalom legnagyobb problémájára: a tilos területekre. Sajnos igen sok természetbarát és alkalmi kiránduló szórakozását rontják el a cikkben leírt jelenségek, amelyeknek a száma ahelyett, hogy csökkenne, egyre növekszik.

A szóban forgó esetnél is az történt, hogy két évvel ezelőtt a területtulajdonos engedélyével készítettük el az útjelzést, amelyet utóbb a tulajdonos bekerített, anélkül, hogy annak módozatait megbeszélte volna Szövetségünkkel. A cikk nyomán helyszíni szemlét tartottunk a területen, amely teljes mértékben igazolta a cikkben foglaltakat. Ezért most új nyomvonalat választottunk, amely kikerüli a kerítést, és jelenleg zavartalan az újonnan jelzett úton való közlekedés.

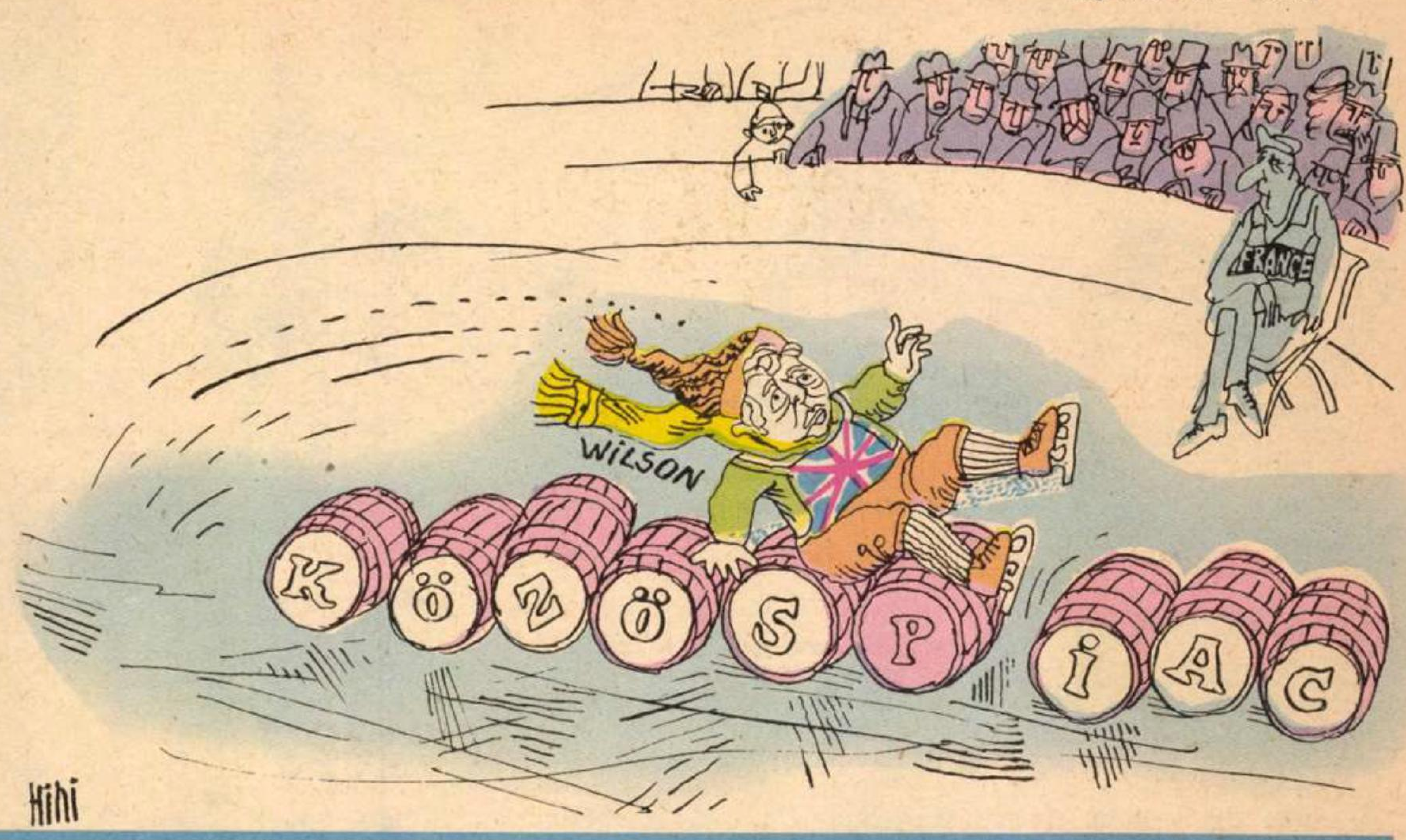
Dr. Kürthy Miklós
a Természetbarát Szövetség titkára

AZ ALBÉRLŐ

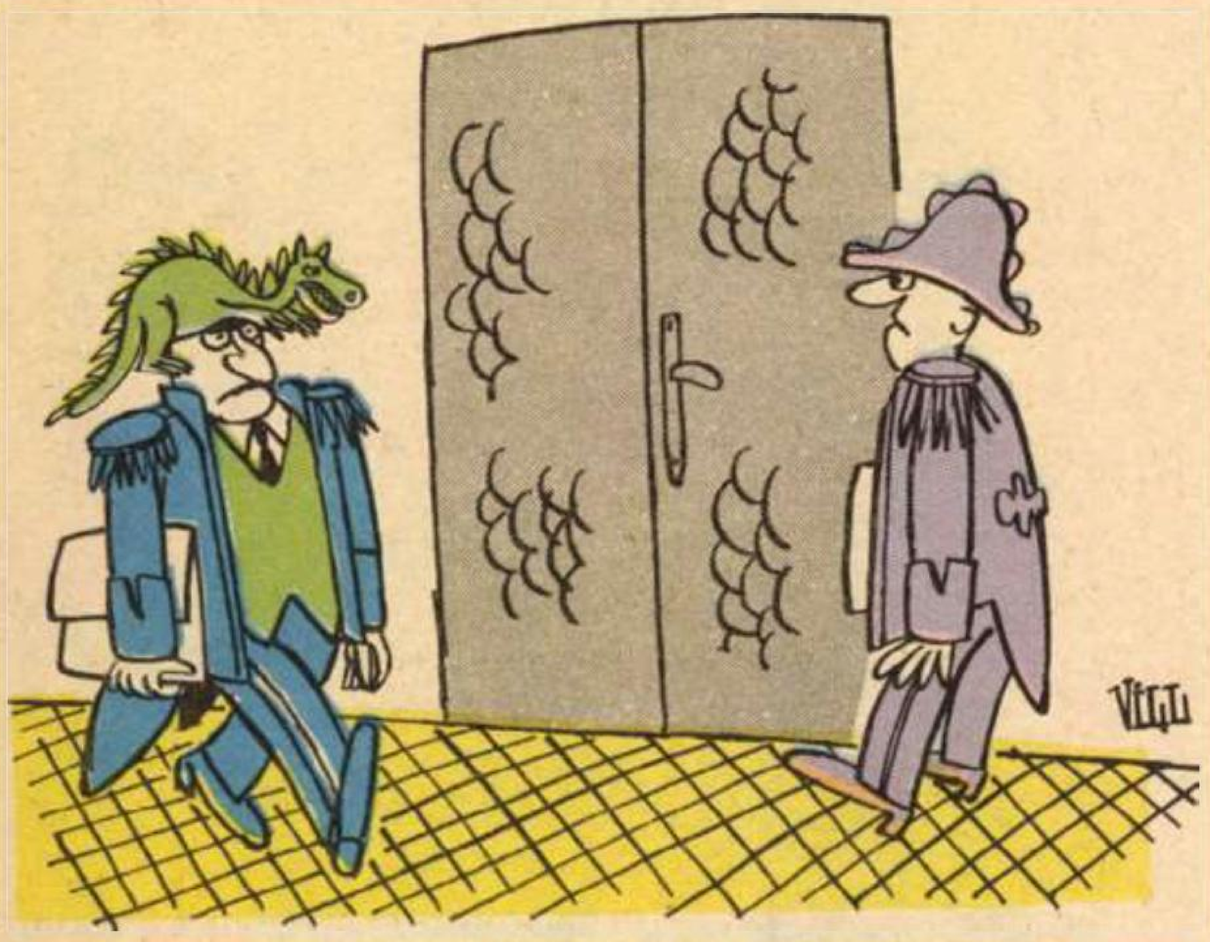

NEHÉZ MUTATVÁNY

Hegedűs István rajza

HARCIAS DIPLOMATA

NÉVADÁS HOLLAND MÓDRA

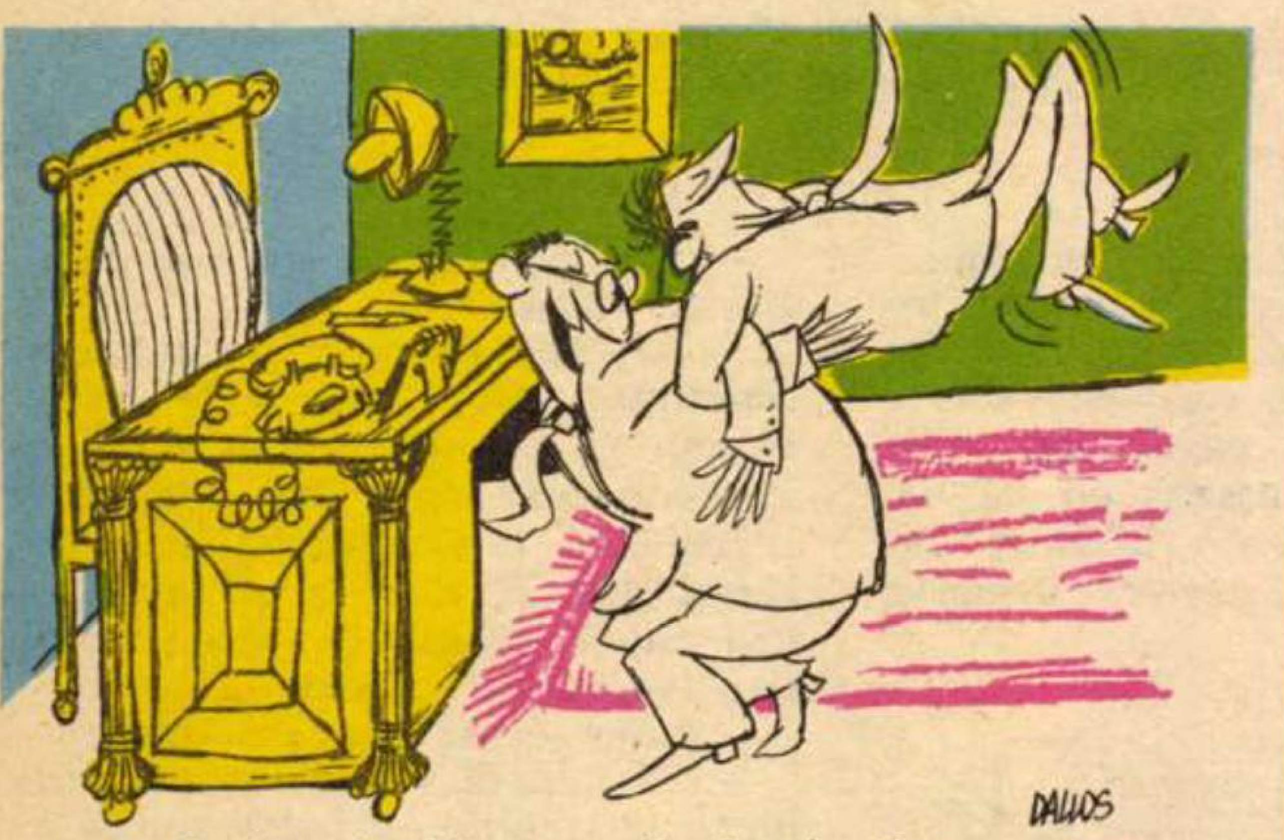
Apai örömök elé nézett egy hollandiai kisváros egy már nem egészen ifjú polgára. Megfogadta, hogy ha fia születik, az utca valamennyi férfiú-lakosának nevét adja neki. Talán a fogadalom hatott, mindenesetre világra jött a Hiske Martin Henderikus Gerritt Jakob Sietse Jan Albertus Smit nevű fiúcska. Ha felnő, ő lesz igazán — „az utca embere..."

MEGTÖRT FŐNÖK ÜNNEPEK IDEJÉN

– Maga legalább pontosan bejött, Ibike!

KÖZEL A BEOSZTOTTAKHOZ

– Csak azért hívattam, Kovács kartárs, mert magával lehet a legjobban sót törni.

KARÁCSONYI AGGODALOM

– Nem túl giccses?

EGY JÁRHATÓ ÚT

Jó érzéssel olvasom, hogy a vietnami gyermekeknek — legalább karácsonykor — alighanem mégis békés karácsonyuk lesz. Azt olvasom ugyanis a hírek között, hogy a dél-vietnami Nemzeti Felszabadítási Front részéről hivatalos bejelentés hangzott el; a karácsony és az új esztendő napjaira a maga részéről tüzet szüntess parancsot ad ki. És bár cseppet sem táplálok illúziókat az Egyesült Államok „gyengéd" agressziójáról, mégis azt sejtem, hogy a maga oldaláról — már propagandisztikus okokból is — csatlakozni fog a tűzszünethez, s így hallgatni fognak a fegyverek.

A tűzszünetnek egyébként régi hagyományai vannak a művelt világ világháborúi során, s már meg sem lepődöm, ha azt olvasom, hogy egyik-másik ünnepnapon — különösen a szeretet ünnepén — fenyőgallyakkal álcázzák a nehézbombázókat. Tavaly is, emlékszem rá, kétnapos fegyvernyugvás volt a hold-újév napján is, sőt Buddha születésnapján is, mely bizonyító példája annak, hogy háborút viselő felek képesek tiszteletben tartani a másik fél egy-egy ünnepnapját, népi-ősi hagyományát.

Én csak azon lepődöm meg, hogy a politikusok még nem fedezték fel e jelenség mögött a háborúk elkerülhetőségét, s nem erre irányítják minden fi-

gyelmüket. Hiszen nem lenne egyéb tennivaló, mint megállapítani évi háromszázhatvanöt olyan nevezetes napot, melyet minden állam elismer, s tiszteletben tart!

Karácsony, újév, hold-újév, Buddha születésnapja — ez már garantált tíz háborúmentes nap a népek esztendejéből. Miért ne lehetne még kimunkálni hozzá háromszázötvenöt napi, kölcsönösen elismerhető nemzetközi konvenciót?

Például: legyen meghitt, családias természeti esemény, hogyha a Nagymedve az égbolt északi oldalán halad át. E napokon váljék szokássá, hogy valamennyi fegyvernemnél „Üríts!" parancsot adnak ki.

Madárvonulások idején a harci állásokat fel kell adni, és a lövészárkokba visszatérni csak azután lehessen, miután az égbolton először jelenik meg gömbvillám.

A Jenő- és Aranka-napok is legyenek szentek.

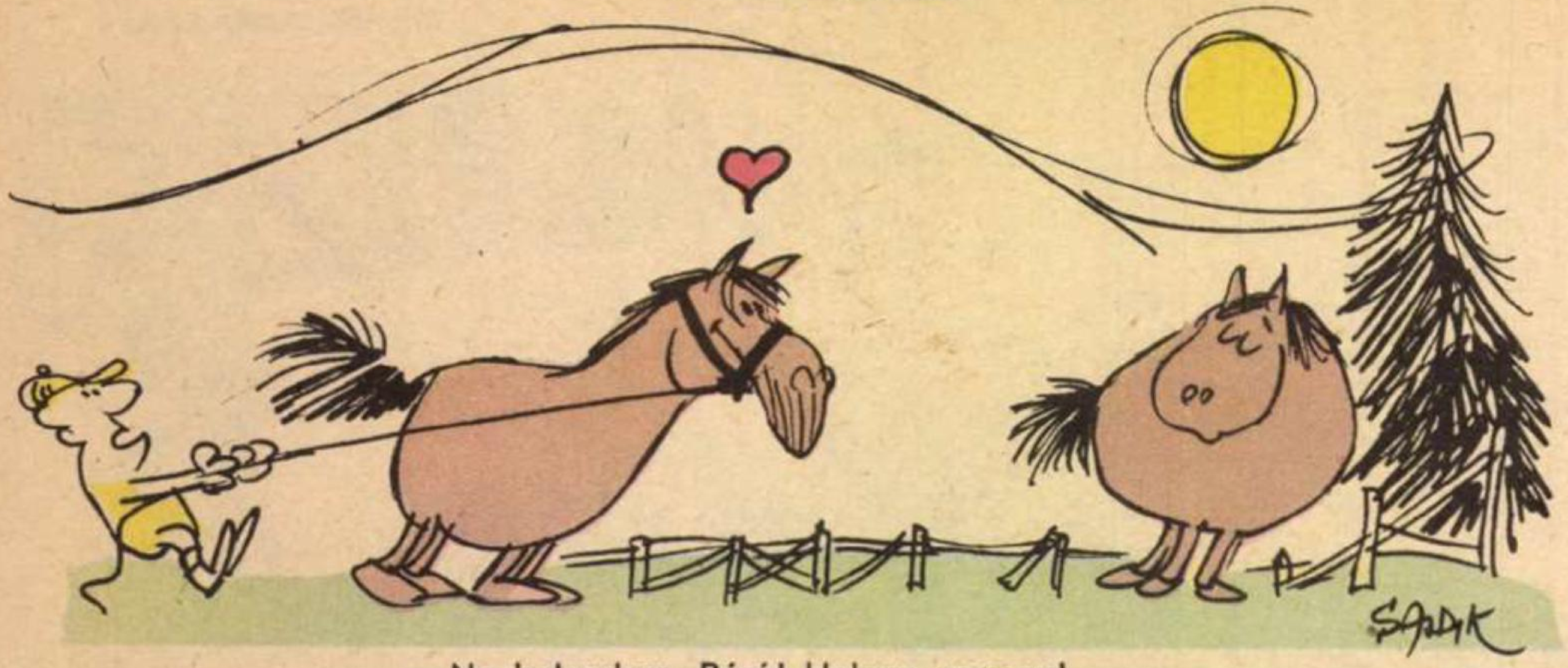
Kézitusát, előkészítő tüzérségi tüzet és légibombázást 14 és 19 óra között, Jupiter délutáni szendergésének óráiban ne legyen szabad véghezvinni.

Ha az ellenfél a támadás előtt háromszor ki tudja mondani az alábbi varázsigét: Komplex impex rex periklesz keksz! — a támadás érvénytelen.

Azt mondják netalán erre, hogy ez egy kissé cinikus. De miért lenne az? Nem nagyobb cinizmus-e hold-újév napját tiszteletben tartani és másnap megnyitni a sortüzeket?

Somogyi Pál

SPORTSZERŰSÉG

– Ne bolondozz, Ráró! Holnap verseny!...

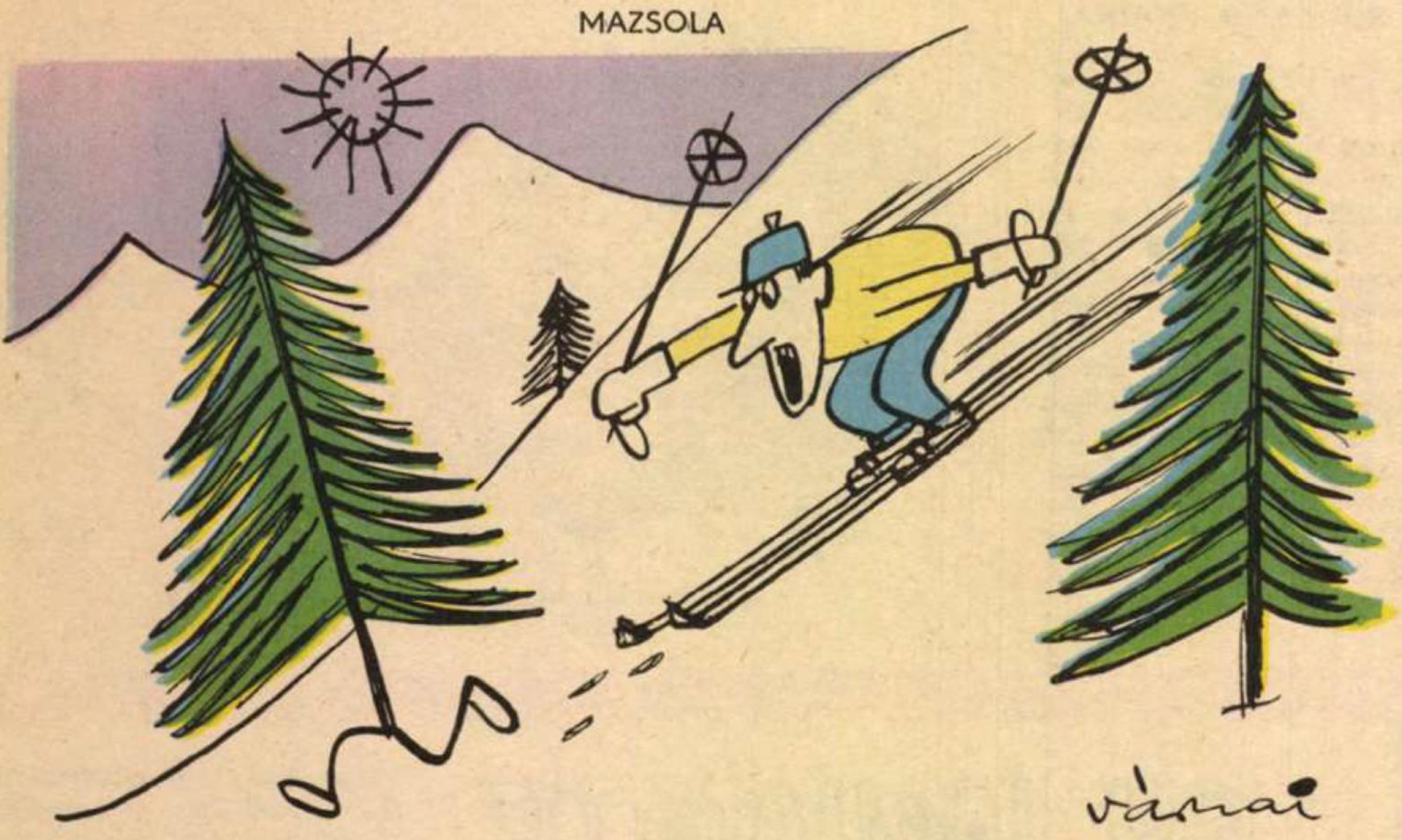
TALÁN Ő SEGÍT „Ha a bajokra nem találnak már orvosságot, forduljanak hozzám: szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy én vagyok Európában az egyetlen, aki ráolvasással gyógyítani tud! Tizenhat éves praxisomban mindenkinek enyhítettem gondját-baját!" Abban a körlevélben állottak ezek a büszke mondatok, amelyet a svájci Uri kanton Fluelen városában élő Ludwig Rizzoli tett a minap postára. A címzettek: Washington, London, Párizs, Bonn állami bankjainak igazgatói...

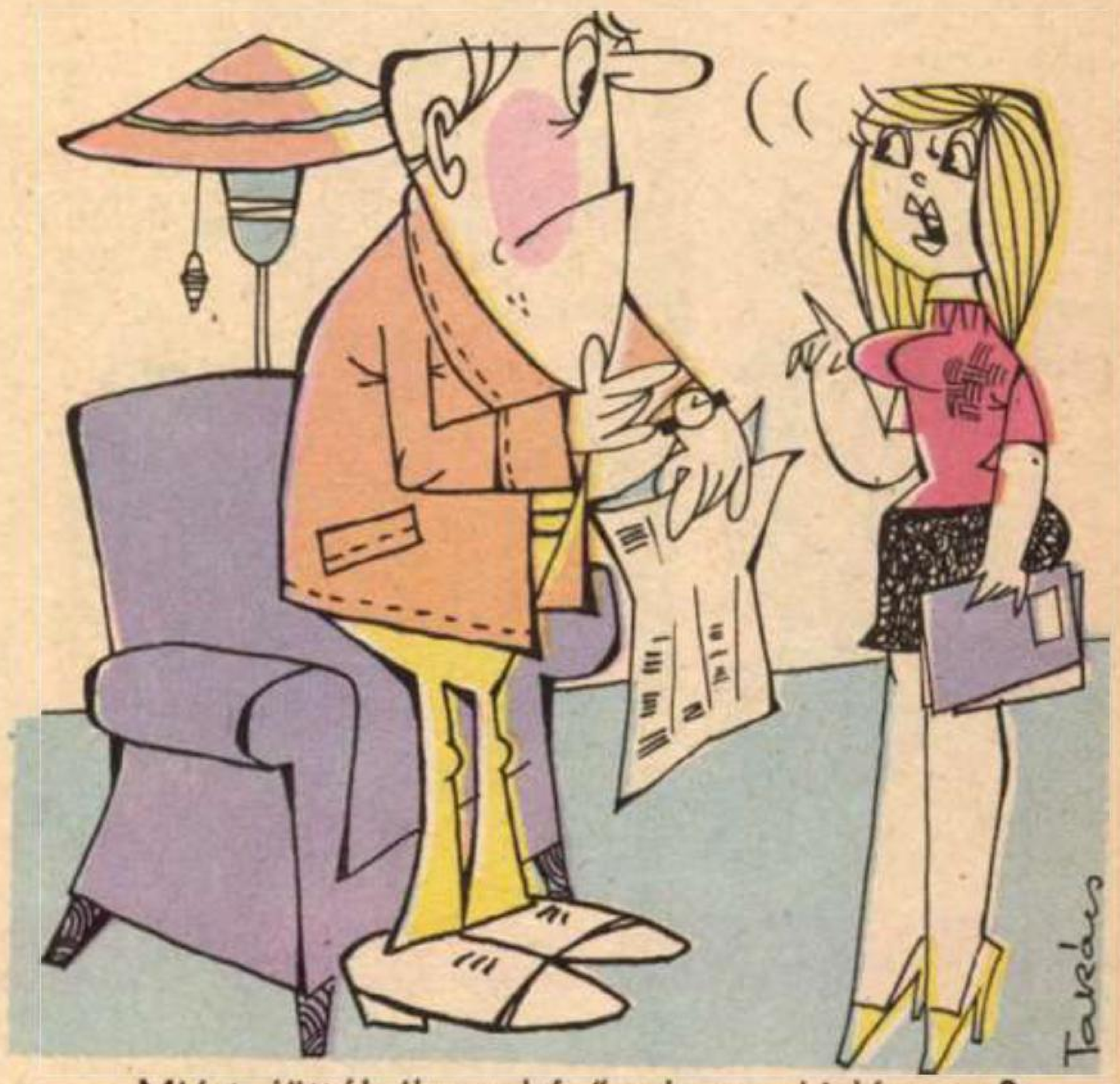
KARÁCSONYFADISZ

MAZSOLA

MAGYARÁZAT

– Miért jöttél ilyen későn haza, kislányom?
– Pistával csináltuk a számtanpéldát, de sokáig nem találtuk a közös nevezőt.

PÁLYAVÁLASZTÁSI DEKÁD

Együtt örültem az örvendezőkkel, amikor olvastam az újságban, hogy csütörtökön megrendezték Budapesten a pályaválasztási napot. Ám amikor néhány általános iskola igazgatójánál és néhány pedagógusnál tájékozódni szerettem volna, mély hallgatásba burkolóztak. Egyikük azt ajánlotta, hogy ebben az ügyben beszéljek egy gyerekkel. Mi sem könnyebb — mondtam —, Pistike fölöttem lakik a negyedik emeleten. Jó barátságban vagyunk: tudja, hogy rám mindig számíthat. Olykor tanácsot kér, olykor készpénzt, de legfeljebb egy mozira valót. Azt is pontosan visszafizeti, és amíg tartozik, a világért sem kérne újabb kölcsönt. Nem úgy, mint a felnőttek. Mert Pistike még csak tizennégy éves és a nyolcadik általánosba jár. Este benyitott hozzánk. Mégcsak kérdeznem sem kellett, magától rátért a nap izgalmas eseményére.

— Pályaválasztási napom volt ma — kezdte Pisti, amikor letelepedett.

— Talán már el is döntötted, hogy mi leszel?

— Nem olyan egyszerű az. Én autószerelő szeretnék lenni, de az nem lehetek, mert mindenki autószerelő szeretne lenni, és az nem felel meg a népgazdasági igényeknek.

— Elég szakszerűen fejezed ki magad, Pistike.

— Az igazgató bácsi mondta így a beszédében, onnan tudom. Ezért volt ma a pályaválasztási nap is. Majdnem harmincezer nyolcadikos látogatta meg az üzemeket, szakközépiskolákat és a gimnáziumokat, hogy megkönnyítsék a helyes pályaválasztást nekünk. Nekem, sajnos, nem könnyítettek semmit...

— Hogyne könnyítettek volna? Bizonyára szép üzemet láttál.

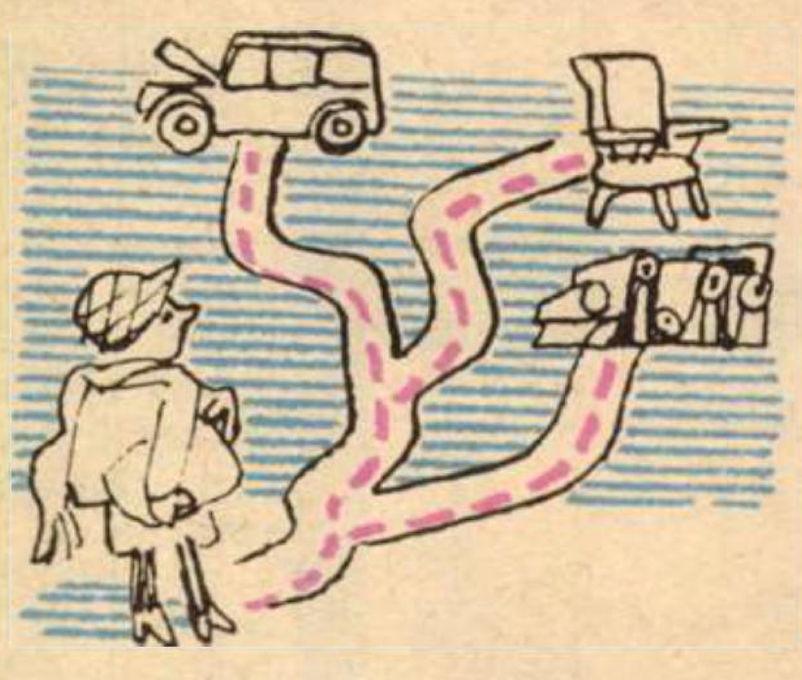
— Az igaz, de engem egy péküzembe vittek pályaválasztásra.

— Miért nem szóltál az igazgató bácsinak?

— Szóltam. Azt felelte: sok az eszkimó, kevés a fóka. És azt is mondta, nem ez a nap dönti el, hogy lesz-e belőlem autószerelő. Különben is ma nagy a rumli, el van foglalva és minden tanár bácsi el van foglalva, mert csoportonként kell kísérniük bennünket az üzemekbe, hogy kedvünk legyen pályát választani.

— Örülhettek a segítségnek.

— Én speciel egyáltalán nem örülök. Hogy válasszak én pályát, amikor Kajdos Petit küldték helyettem az autószerelő üzembe,

Kovács Gabi bútorgyárba került, pedig ő nyomdába szeretett volna menni, de oda Kemény Jóskát irányították, aki megőrül azért, hogy esztergályos lehessen...

— Csak azt ne mondd, hogy mindent összekevertek.

— Azt nem is mondom, de azt mondom, hogy nem lett volna szabad harmincezer gyereket *egyetlen nap alatt* rázúdítani az üzemekre.

— Te például, hogy csináltad volna, Pistike?

— Én például nem a tanácsnál csináltam volna meg a beosztást, hanem rá mertem volna bízni az igazgató bácsikra, akik megfelelő szakmákra csoportosítottak volna bennünket. És nem is pályaválasztási napot csináltam volna, hanem pályaválasztási dekádot.

— Hogy érted ezt, Pistike?

— Tíz napot adtam volna arra, hogy az iskolák egymást váltva az üzemeket felkeressék. Akkor harminc iskola jutott volna egy napra és nem háromszáz. A gyerek kívánsága is jobban érvényesülhetett volna és a népgazdaságé is. Szeptember óta járunk iskolába, ezalatt az igazgató bácsik jól megszervezhették volna ezt, ha rájuk merték volna bízni. Dehát felülről jött a beosztás...

— Honnan vagy ilyen jól tájékozva?

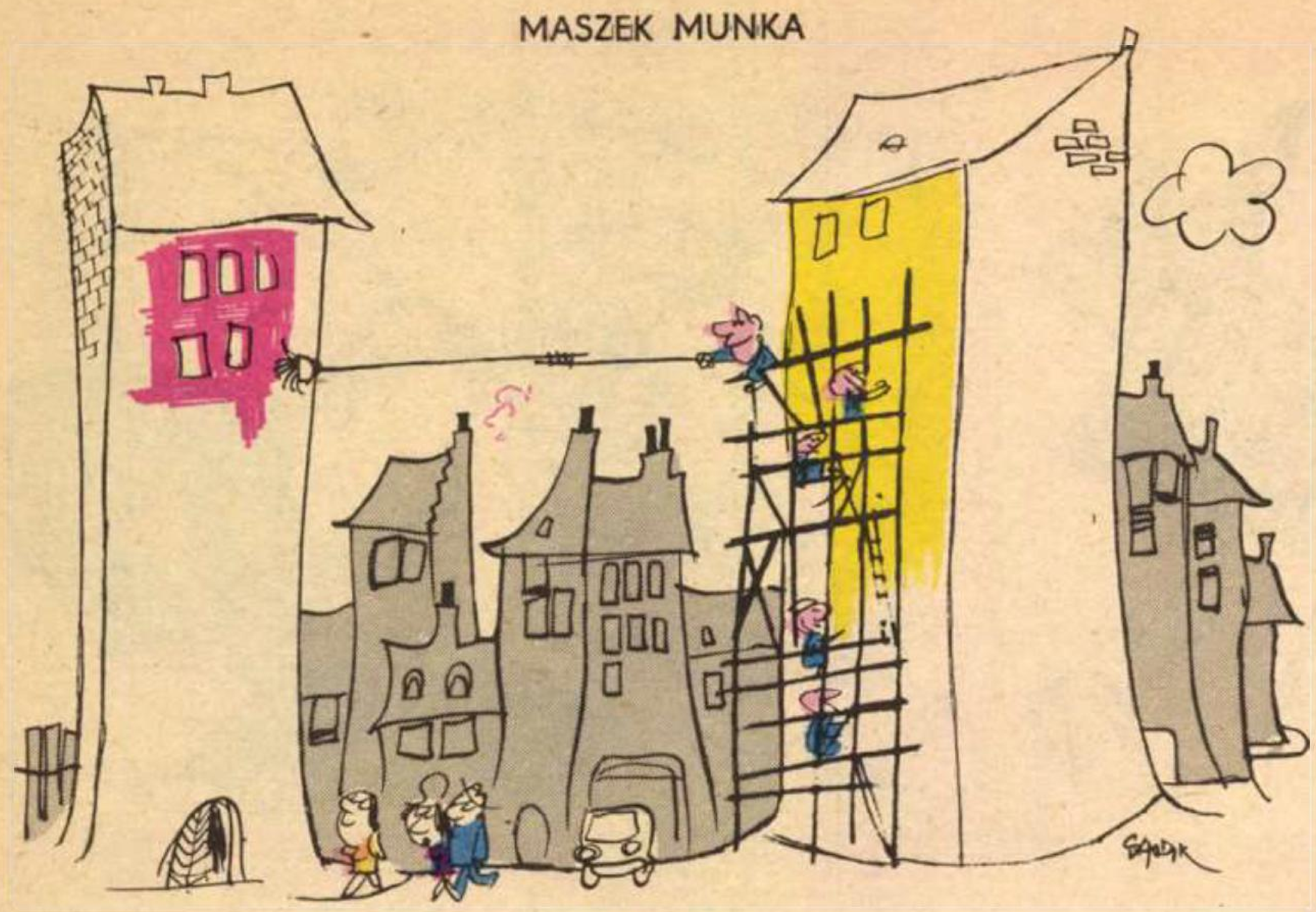
— A tanár bácsik beszélték egymás közt... A folyosón hallottam.

— Ne keseregj, Pistike. Bizonyára sokan örültek az iskolában a pályaválasztási napnak.

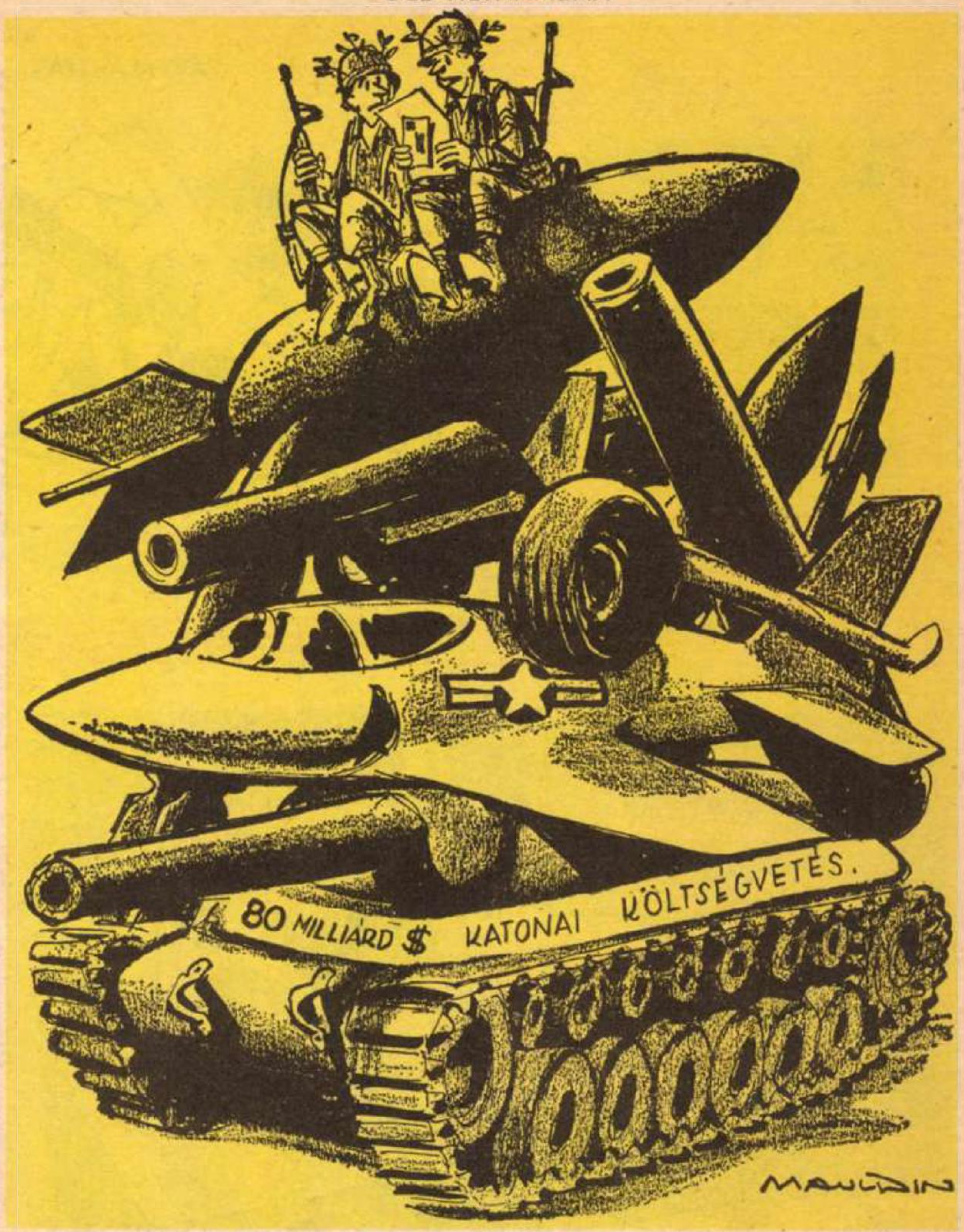
— Rengeteg gyerek örült. A többi osztályokban ugyanis ezen a napon szünetelt a tanítás...

Földes György

MASZEK MUNKA

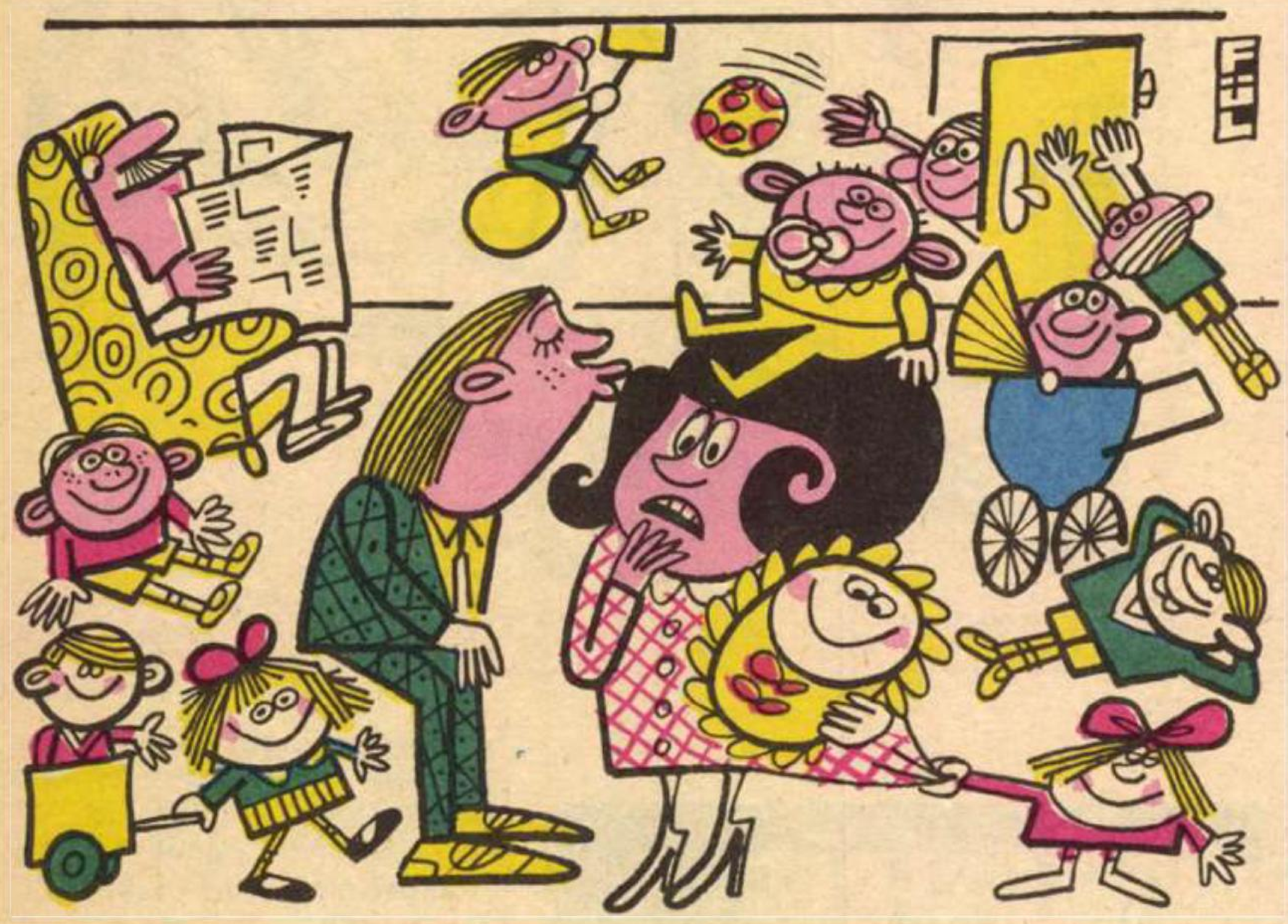
DÉL-VIETNAMBAN

– A kisöcsém azt írja, hogy otthon bezárják az iskolákat, pénzhiány miatt...

(Az „International Herald Tribune"-ból)

KÜLÖNÖS LÉLEK

– Istenkém, néha olyan egyedül érzem magam...

Vonzerő *Az angliai Gidea Park bankjának tisztviselői minden alkalommal megriadnak, amikor az ajtón az ősz, egyszerű öltözetű Katherine Moody asszonyt látják belépni. Különös vonzerőt tulajdonítanak neki: a bankot eddig háromszor rabolták ki álarcos fegyveresek, mindháromszor Katherine Moody is ott volt a falhoz állított tisztviselők és ügyfelek között. A tisztességben megőszült hölgy persze minden gyanún fölül áll, de a bank alkalmazottai szinte babonásan hiszik, hogy Mrs. Moody jelenléte vonzza a rablókat. Most megkérték, hogy tartsa a pénzét otthon a szalmazsákban.*

A MUMUS

SZEX

Egy külföldi lapban olvastam nemrég, hogy milyen nagy szerepet játszik életünkben a szex. Én ugyan nem tapasztalok ilyesmit, de a cikk írója számokkal és tényekkel bizonyít. Hivatkozik a reklámgrafikákra, ahol rendszerint csinos és lengén öltözött nők kínálják a különböző árucikkeket, a filmekre, amelyekben mindig van sztriptíz és ágyjelenet. Ha nincs benne ágyjelenet, akkor a szerelmesek rendszerint másutt (erdő, autó, sufni, gyárkémény teteje stb.) találnak egymásra. Hivatkozott továbbá a cikkíró a képeslapokra és az irodalomra is: a szex ezekből sem hiányzik — pontosabban nem hiányozhat — sohasem.

Na, de mit csináljon egy humorista? — tűnődtem magamban. — Hogyan csempésszen szexet az írásaiba, ha történetesen közéletünk néhány visszásságáról szeretne beszélni egy rövid karcolatban? Hogyan lehet szexi ez az írás, ha a szerzője dühös, indulatos, vagy legalábbis mérges?

Valamit tenni kell! — állapítottam meg hosszú elmélkedés után. — Mi, humoristák, sem maradhatunk le ebben a versenyben. Talán, ha valamivel szexesebbek lennének a dolgozataink, jobban felfigyelnének rájuk.

Röviden elmondom, hogyan képzelek egy mai témájú humoreszket szexesítve. Tegyük fel, hogy a téma a fogyasztók régi panasza: a kereskedelem mindenért az ipart okolja, az ipar pedig a kereskedelemre hárítja a felelősséget.

A szexes humoreszk úgy kezdődne, hogy elmentem Gizikéhez. (Fiktív név.) Itt következne Gizike bájainak részletes, aprólékos leírása. S mi következhet ezután. Természetesen az ágyjelenet. Az ágyban kiderül, hogy inkább beszélgetni lenne kedvem. „Mi bajod? Mi történt veled?" — kérdezi Gizike. Erre elmondom, hogy rettenetesen idegesít valami. Rettenetesen idegesít, hogy az ipar mindig a kereskedelemre hivatkozik és a kereskedelem az iparra. Gizike feledteti velem — néhány percre — a problémát. De a későbbiek folyamán ismét eszembe jut és mérgelődni kezdek, és ez nem is csoda, hiszen évek óta ugyanazt halljuk, ugyanazt olvashatjuk az illetékesek nyilatkozataiban: a kereskedelem mindent az iparra tol, az ipar pedig a kereskedelemre. A tüzes menyecske újra feledteti velem a problémát, de csak rövid időre. Nem sokkal később újra ez a kérdés motoszkál az agyamban, mire Gizike (fiktív név) megsértődik, mert engem a közélet jobban izgat, mint a szerelmi élet, és elfordul tőlem az ágyban. Nemsokára el is alszik, én pedig különböző javaslatokon töröm a fejem.

Íme, ilyen egy humoreszk, szexesítve.

Hogy tetszik?

Ugyanígy fel lehetne dolgozni aztán más fontos, közérdekű témákat is, természetesen más nővel, más ágyban.

A fent említett humoreszket példaképpen meg is írtam, s miután kíváncsi voltam a hatására, felolvastam több illetékes helyen, több illetékes elvtársnak.

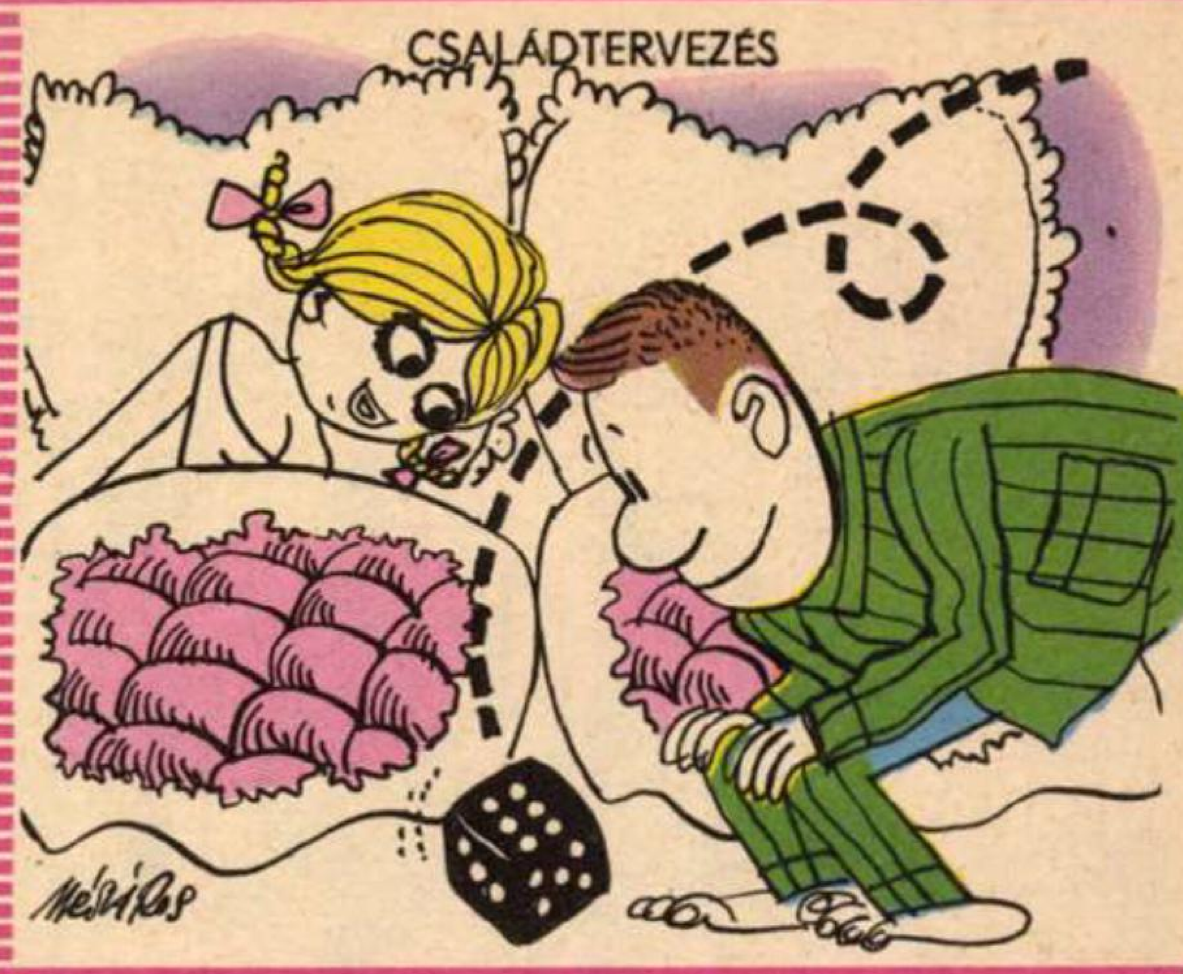
Óriási sikerem volt. Mindnyájan érezték, hogy itt tenni kell valamit.

És tettek is. Elkérték tőlem Gizike címét...

Mikes György

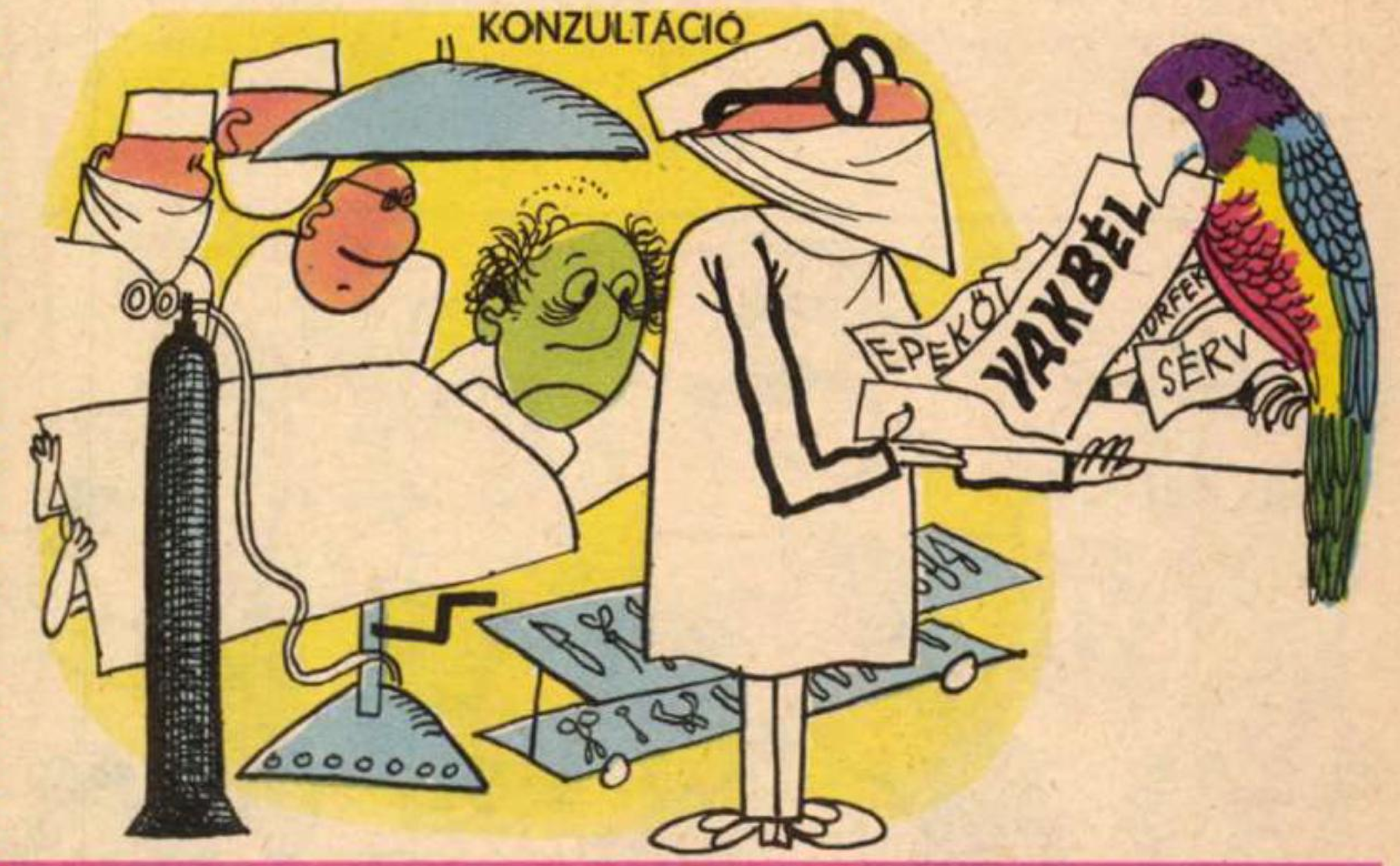
HA EZ ÍGY MEGY TOVÁBB...

Mészáros András rajzai

Tanári noteszemből:

A MAMA ÉS AZ ÜDVHADSEREG

Ma már csak kevesen tudják, mi volt az az Üdvhadsereg. Egy William Booth nevű angol tábori lelkész alapította, aki utánozta a katonai szervezetet, azért lett hadsereg, és pénzt gyűjtött a szegények támogatására, azért lett Üdv. Ennek érdekében szabad ég alatt gyűléseket tartottak és utána levest osztogattak. Úgynevezett missziós állomásaik voltak mindenfelé (nálunk is), amiket ráérős úrinők vezettek. Ezek katonazubbony-félét viseltek, de legfőbb ismertető jelük a kalapjuk volt, télen-nyáron szalmakalap, körös-körül tarka papírvirággal díszítve.

Egy ilyen üdvhadseregbeli hölggyel hozott össze a tanári sors. Abba az iskolába íratta be a fiát, ahol én akkor tanítottam. Nagyhangú, terebélyes özvegyasszony volt, fején az a bizonyos szalmakalap, dús keblén érmek és szalagok.

A kisfiú, akit Zoltánkának hívtak, az én osztályomba került. Kövér, szelíd, jó kisfiú volt, de széméből csak úgy rítt ki a butaság. Ez persze hamarosan kiderült és a félévi bizonyítványban Zoltánka öt tárgyból elégtelent kapott. Az üdvhadseregbeli mama ezt nem vette egyszerűen tudomásul, hanem bejött az iskolába és harsogva tiltakozott a szerinte igazságtalan osztályozás ellen. És ezentúl minden héten bejött az iskolába Zoltánka után érdeklődni. Hangja és termete betöltötte a fogadószobát. A tanárok bújtak előle, az igazgató bezárkózott, egyedül nekem, az osztályfőnöknek kellett vele tárgyalnom.

De egy idő múlva én sem bírtam tovább. Annyira az idegeimre ment, hogy muszáj volt valamit csinálnom. A következő alkalommal, mikor ismét bejött, bevontam egy ablakba és így szóltam hozzá:

— Nagyon kérem, asszonyom, többé ne fáradjon be az iskolába. A tanárok nem szeretik, ha folyton háborgatják őket. Bízza rám Zoltánkát, majd én vigyázok rá. Többé ne is tessék érdeklődni utána. Vállalom érte a felelősséget.

A félelmes mama harsogva hálálkodott és hálája jeléül kivett a tarsolyából egy érmet és kitűzte a kabátom hajtókájára. Elkísértem a lépcsőig és még egyszer nyomatékosan figyelmeztettem, hogy nem kell a Zoltánka miatt többé bejönnie, majd én gondját viselem.

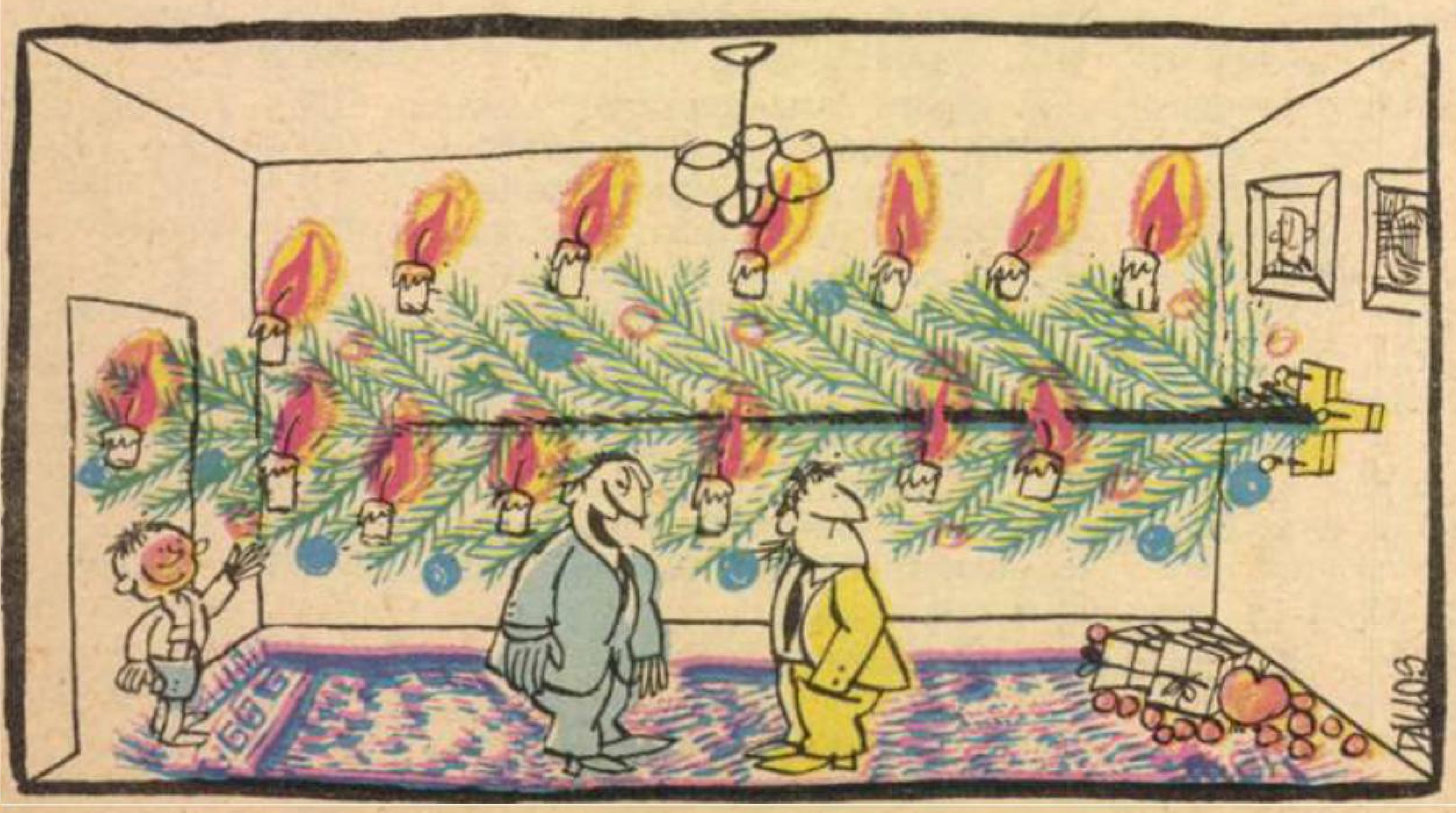
Nagy megnyugvás töltött el, mikor láttam lehömpölyögni a lépcsőn. Akkor még nem sejtettem, micsoda terhet vettem magamra! Zoltánkát ezentúl sűrűn kihallgattam, megcsináltam neki a számtanpéldákat, a szabadkézi rajzot, mértani testeket ragasztottam, segítettem neki növényeket gyűjteni és még sok mindent. Nem mondom, elég szépen haladtam, megtanultam sok olyasmit, amit annak idején elhanyagoltam, például a fizikából a hanghullámok találkozását, a növénytanból a kosborféléket, a történelemből Zsigmondot. Zoltánkát — akire szintén ragadt valami — cipeltem egyik osztályból a másikba. Átkoztam magamat könnyelmű ígéretemért, de hiába, vállaltam, és ezt már nem lehetett visszacsinálni. Annál kevésbé, mert az üdvhadseregbeli mama is megtartotta szavát, többé nem jött be az iskolába, csak bizonyítványosztáskor. Ilyenkor harsogva mondott köszönetet és újabb érmet tűzött ki a kabátomra. A kollégák majd megpukkadtak a nevetéstől.

Ez így ment három osztályon keresztül, de a negyedikben Zoltánka csődöt mondott. Én hiába tanultam, ő nem tudott semmit és az év végén öt tárgyból megbukott. A mama a bizonyítványosztáskor megint ott volt és mikor megtudta, hogy a fia osztályismétlésre utasíttatik, odalépett hozzám, végignézett rajtam és így szólt:

— Ezt nem hittem volna a tanár úrról.

Szólt és Zoltánkát kézen fogva távozott. Ezúttal nem kaptam tőle kitüntetést.

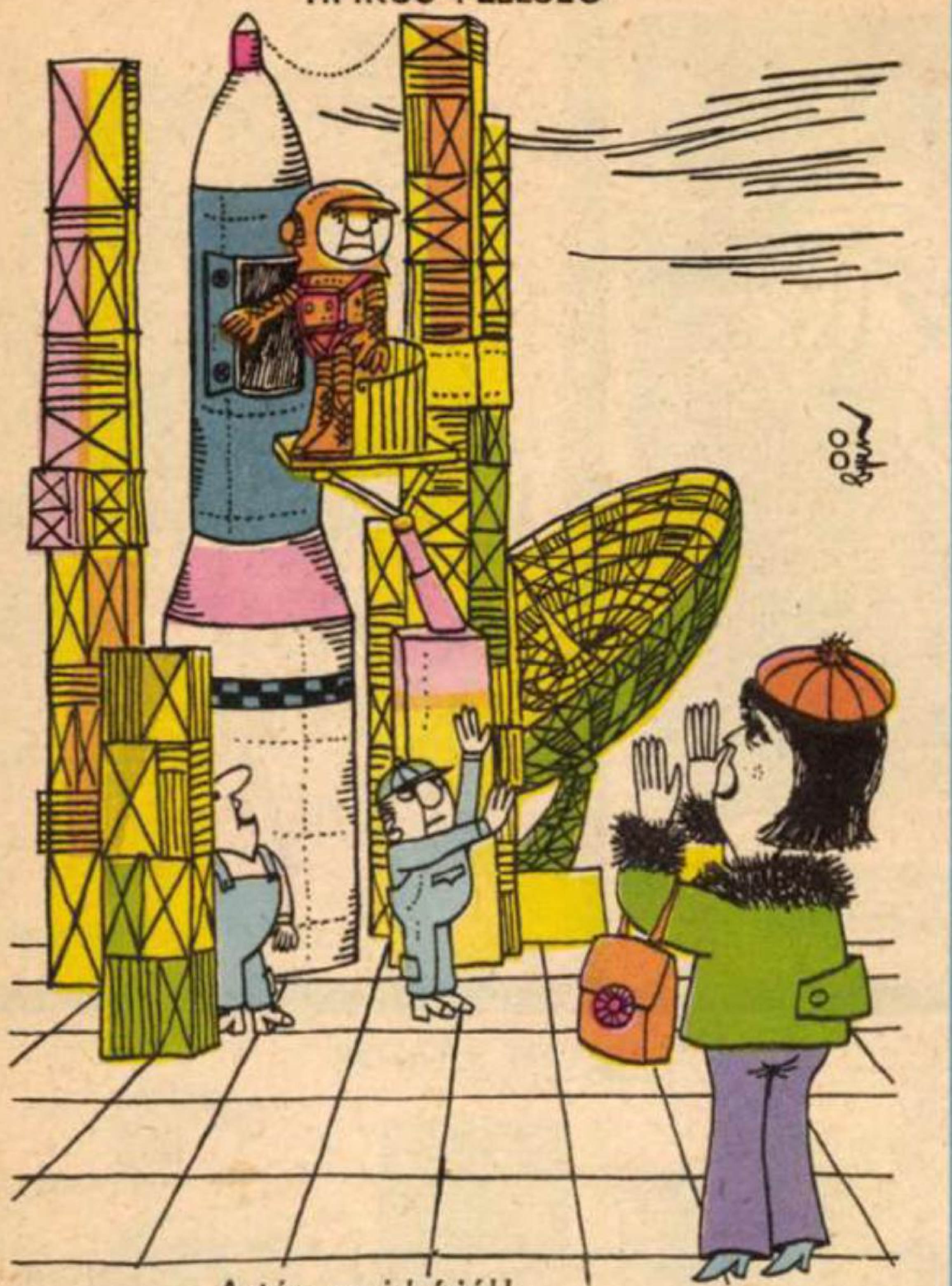
Balázs Sándor

ALACSONYAK A LAKÁSOK

— Sajnáltunk levágni belőle...

TIPIKUS FELESÉG

– Aztán majd írjál!...

KORSZERŰ KARÁCSONYFA

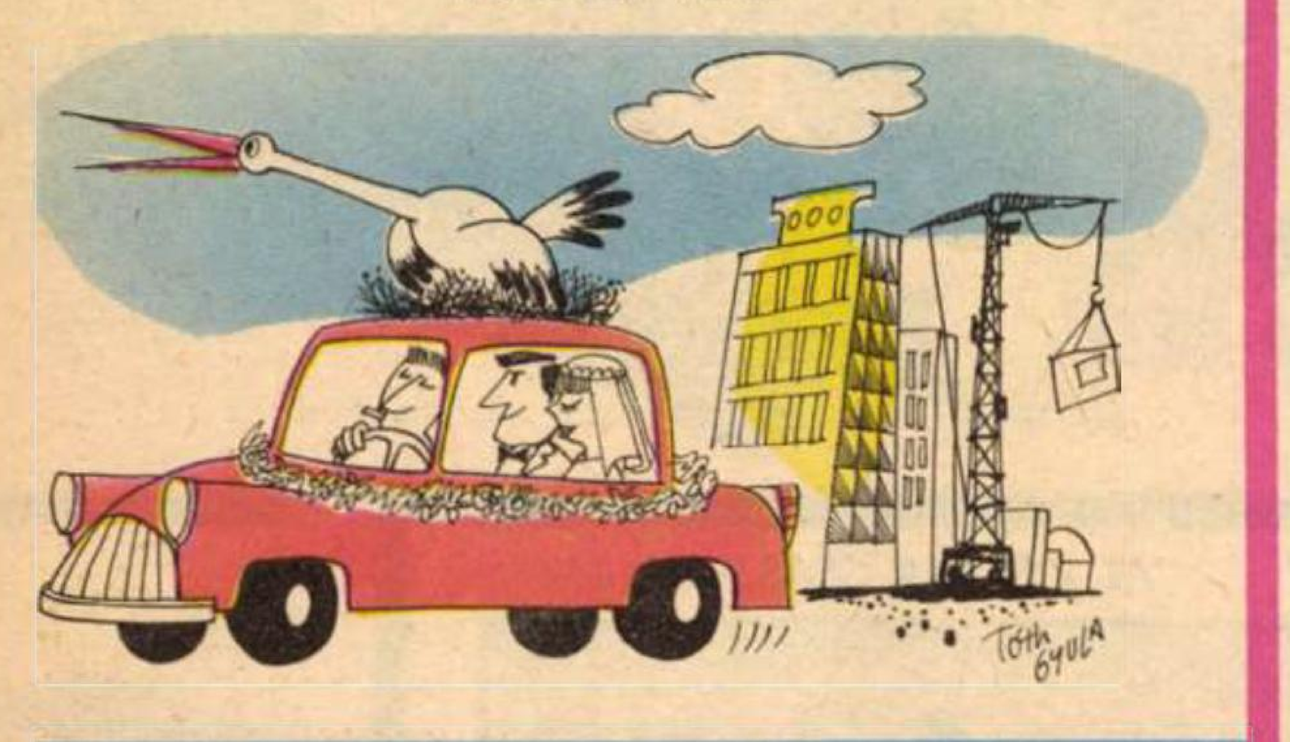

UDVARIASSÁGI VERSENY

– Nagyon kedves, de meg kell jegyeznem, hogy itt tavaly még egy naptárt is kaptam.

ESKÜVŐI KOCSI

BÜNTETŐPAD A JÉGKORONGPÁLYÁN

KARÁCSONY

Szombat délelőtt a hivatalban

— Igen — bólintott az íróasztal mögött ülő szemüveges szőke nő —, a birizna ügyek hozzánk tartoznak. Tessék, foglaljon helyet. A szükséges igazolásokat elhozta? A kimutatást? A beléget? A kiléget? A közjegyzői másolatot? A tértivevényt? A kiskutyafülit?

— Hogyne — feleltem buzgón, miközben kinyitottam az aktatáskámat. — Minden itt van, parancsoljon.

Átadtam a papírokat, ő keltezés szerint szortírozta, beléjük mélyedt, én meg körülnéztem az irodában. Csinos barna lány körmölt a szomszédos íróasztalnál, a sarokban egy molett asszonyka a számológépet kurblizta.

Teltek a percek.

Felcsörgött a telefon.

A szőke hölgy kiugrott az okmányaim közül, a füléhez kapta a hallgatót.

— Halló?... Persze, hogy én!... Már tűkön ültem... Kösz... Rohanok.

Odasietett a szomszédos íróasztalhoz, súgott valamit a kartársnője fülébe, aztán uzsgyi, eltűnt, mintha itt sem lett volna soha. A csinos barna viszont felkelt a székről, átült hozzám, a szőke helyére, rám mosolygott.

— Birizna ügy?

— Igen, kezicsókolom. Itt vannak az összes iratok. Már csak az engedményezési átutalás kellene, ha lenne szíves..

A barna hajú kedvesen biccentett, a dokumentumokat átcsoportosította nagyság szerint, tanulmányozni kezdte a legkisebb cetlit. Már nyúlt volna a következő után, amikor ismét felcsörgött a telefon. Mint héja a kiscsibét, úgy kapta fel a kagylót.

— Na végre!... Már itt sem vagyok... Jó, majd körülnézek.

Futás a kurblizó molett asszonykához, gyors sugdosás, már be is csapódott mögötte az ajtó.

Most a molett asszonyka ült le szembe velem az íróasztalhoz, megkérdezte, hogy a birizna ügy? Közöltem vele, hogy igen. Erre átrendezte az irományaimat a pecsétek alakja szerint. Böngészni kezdett egy körbélyegzőset. Telefon. De ezúttal más volt a szöveg.

— Halló, igen... Sajnos, nem... Képzelheted, hogy én mennyire!... Mindenesetre köszönöm, drága vagy.

Bánatosan tette helyére a hallgatót, a szeme sarkában megjelent egy könnycsepp.

— Csak nincs valami baj? — érdeklődtem.

A molett asszonyka nagyot sóhajtott.

— Maga férfi, el sem tudja képzelni, hogy a szabad szombat hiánya mennyi terhet ró a dolgozó nőkre. Pláne arra, aki feleség is, családanya is. Mert a hét vége a legnehezebb. Akkora kismillió házimunka gyűlik össze, de ez még hagyján. Főznünk kell szombat estére, elő kell készülnünk a vasárnapi étkezésekre is. Ráadásul, ha szombat délelőtt nem jutunk ki az üzletekbe, a szabad szombatos nők minden jó portékát elhappolnak előlünk.

Kezdett világosodni az elmém.

— Tehát az első hölgy, a szőke...?

— Neki átszóltak, hogy a főosztályvezetőnket behívták a minisztériumba, így ő kiszaladhatott egy pár rántani való csirkéért a csarnokba.

— És a barna?

— Az osztályvezetőnkhöz külföldiek jöttek, az ilyesmi minimum egy óra, ezért ő beugorhatott a fodrászához, hogy rendbe hozassa a haját, este az Operába mennek a vőlegényével...

— És kegyed?

— Nekem az előbb azt telefonálta a titkárnőnk, hogy a csoportvezető kartárs ellenőrzésre ment a kőbányai telephelyre, most kisurranhattam volna én is. Halat akarok venni. Pontyot. A férjem is szereti, a gyerekek is szeretik. Dehát nekem maradnom kell, engem senki sem helyettesít...

Megesett a szívem a szegényen.

— Vesszen a birizna! — kiáltottam. — Éljen a ponty! Adja vissza a papírokat, majd eljövök máskor.

A molett asszonyka szomorúan rázta meg a fejét.

— Nem zárhatom be az irodát. Munkanap van.

— Jó, akkor mást csinálunk! — mondtam, mert nehéz helyzetekben gyorsan vált az agyam. — Fusson csak nyugodtan, vegye meg a halat, én itt maradok, tartom a frontot, amíg visszatér.

— Igazán megtenné?

— Meg én!

A következő pillanatban már egyedül voltam a szobában. Átrendeztem az irományaimat vízjel szerint. Később jött néhány ügyfél, azokkal is foglalkoztam. Tehettem, ráértem, nekem szabad szombatom volt.

Kürti András

KARÁCSONYI GONDOK

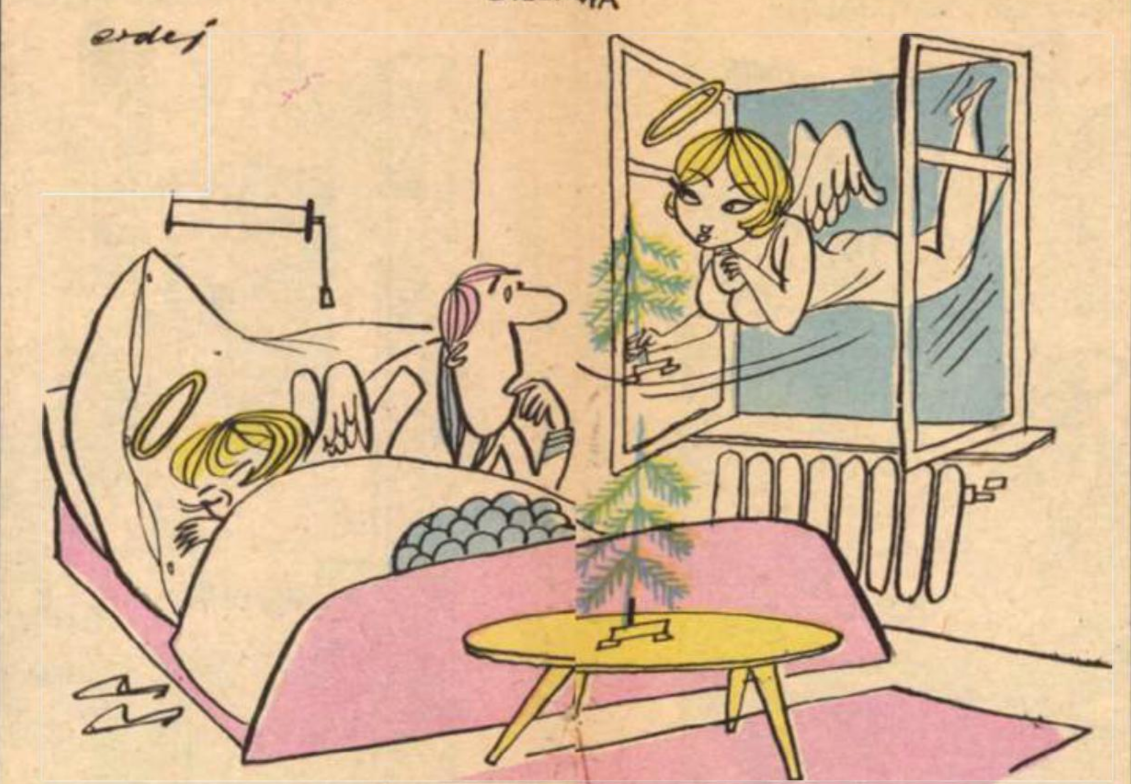
– 41-es nyakbőséghez jó ez a kézelőgomb?...

AJÁNLAT

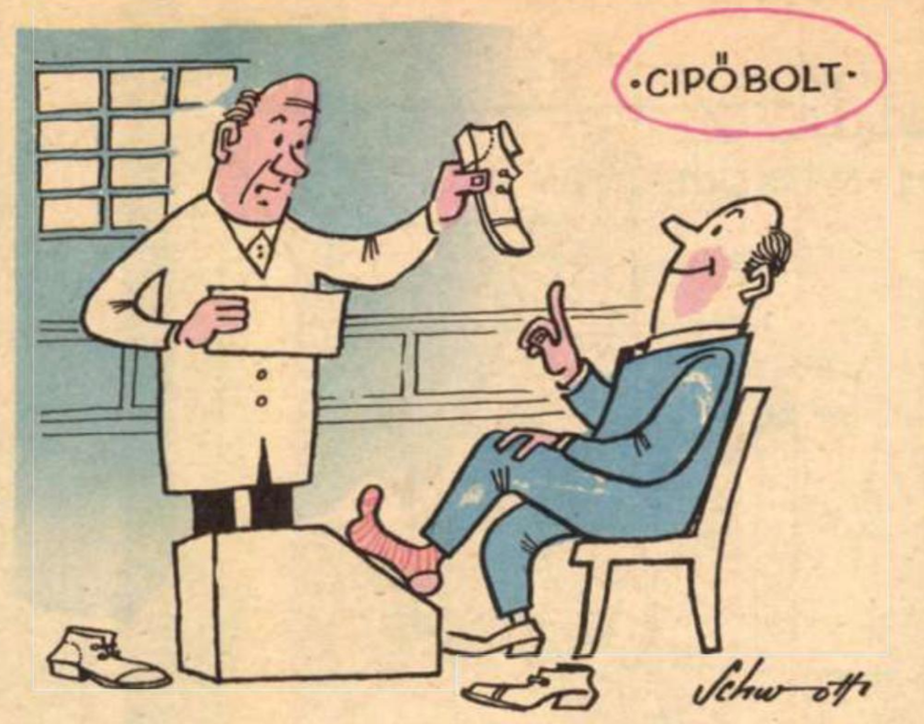
– Lenne kedve egy főszerepet eljátszani a „Kék fény"-ben?

DILEMMA

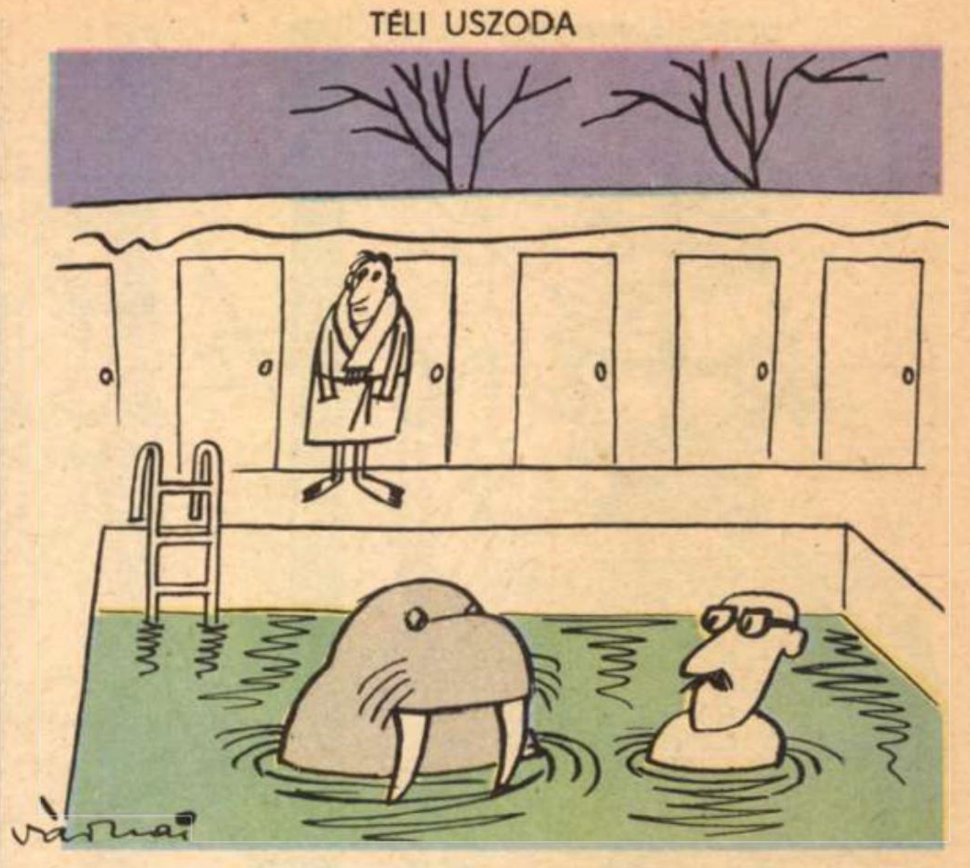
– Úristen! Melyik az igazi?

IGÉNYES VEVŐ

– Adjon valamivel jobb minőséget. Holnap egy fél órát szeretnék gyalogolni...

TÉLI USZODA

WAGNER-FÜGGÖNY

A kocsmakultusz fejlesztésének meghatóan szép példájával találkoztam az egyik Tolna megyei faluban. A régi kocsmát átépítették, remekül tatarozták, festették, szóval modern külsejűvé agyusztálták, és az ablakra függöny került. Mégpedig egészen modern függöny. Nem lyukacsos, átlátszó, szokvány-firhang, hanem nyári ruhának való textilia, rajta rózsás minta és kotta. Igen, kotta. Nem is akármilyen: opera. A Lohengrin. Szabályos, gyönyörű kottarészlet, a hozzávaló szöveggel: „Lohengrin Oper von Richard Wagner Op. 33. No. 21. Allegro con spirito Allegro moderato."

Ez a függöny a legnagyobb ötlet a magyar falu kulturális életének, a parasztember ízlésének formálásában, legalább fél évszázad óta. Mert mi volt eddig a falusi kocsmában? A János bácsi fölhajtotta a féldeci büdös törkölyt, vagy a két deci asztali színest, aztán megint fölhajtotta, majd pediglen a rend kedvéért ismét beszopott egy féldeci büdöset, vagy két deci asztali színest, és elkezdett kedvetlenül, keseregve dudorászni.

Ezzal szemben mi várható a kottás függöny után? Csodálatos lesz. Egyszerűen csodálatos. Végiggondolni is fölemelő érzés. A János bácsi, de az Élesztős Tóth Feri is meg a Ferde Pista gyerek is, akik a legjobb kocsmajárók, fölfigyelnek az Allegro moderato-ra és az Allegro con spirito-ra. Furdalja őket a kíváncsiság. Elhatalmasodik bennük a tudásszomj a zenei műveltségre. Amikor már nem bírják tovább, szépen felöltöznek, beutaznak a megyei tanács művelődésügyi osztályához és előterjesztik hő óhajukat: küldene a megye az ő falujukba egy zenepedagógust. A zenepedagógus tanítaná őket és a falu népét. Akár minden este a téli időben. Tavaszra már lehetne a falunak egy jó vegyeskórusa, néhány szólóénekese, sőt, magánénekese. Élesztős Tóth Feri lenne az egyik magánénekes. Nagyon szép a hangja, csak még nyers. Művelni szeretné. Például szeretné megtanulni a Lohengrint. Tessék elképzelni: amikor majd bemegy a kocsmába, illetve az italboltba, csak odapillant az ablak felé, a Wagner-függönyre, finoman megköszörüli a torkát és már énekli is az operát Allegro moderato.

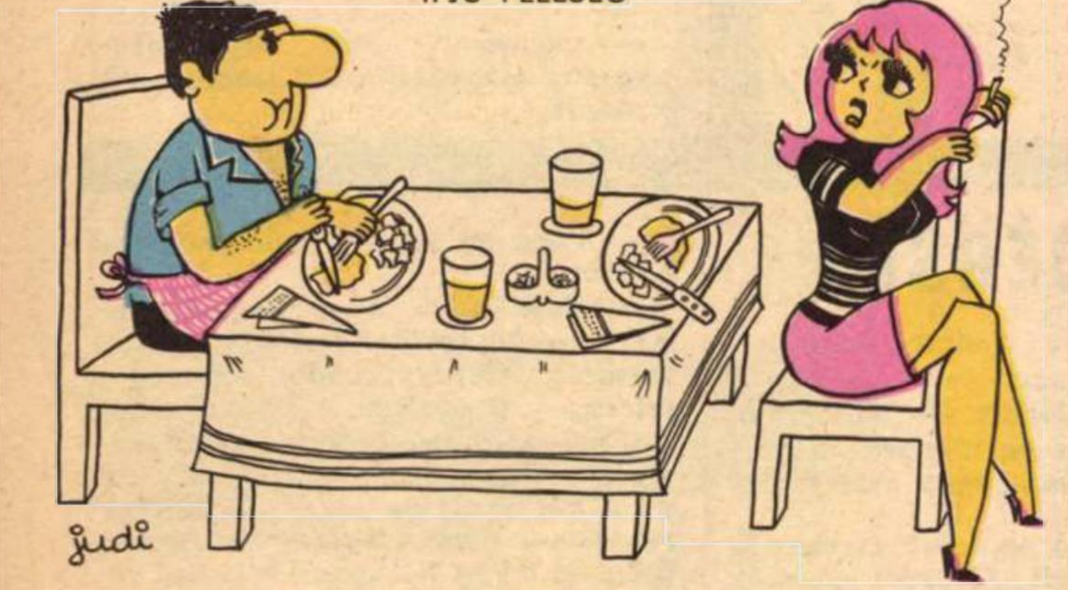
Na persze, három féldeci büdös törköly után.

Gemenci József

TAPASZTALT REVIZOR

IFJÚ FELESÉG

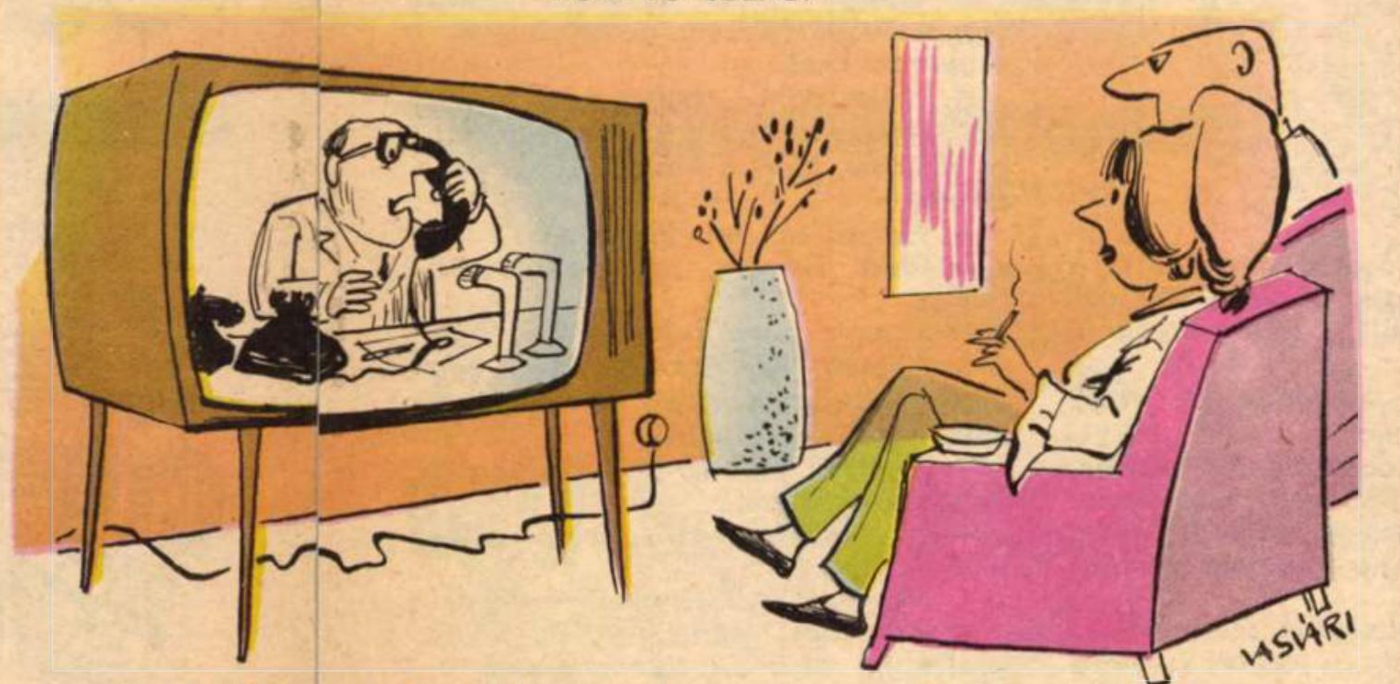

– A papám ezt sokkal jobban főzte.

AZ ÉJSZAKA CSÁSZÁRA

FONTOS ÜZENET

– Halló, Mister U Thant? Volna olyan kedves a földszint 21-ből Ipper Pált a telefonhoz hívni?...

APRÓSÁGOK

Hogyan is született hát az Újpesti Dózsa híres századik gólja?

A Népsport, a Hétfői Hírek és a Magyar Hírlap egybehangzóan állította, hogy Dunai II *fejéről* pattant hálóba a labda. Az Esti Hírlap viszont egy fényképet közölt, ezzel az aláírással: „Dunai II az Újpesti Dózsa 100. bajnoki gólját *rúgja...*" És valóban: földön a labda, gólkirályunk aranylába éppen rúgásra lendül...

Szegény Dunai II, a nagy izgalomban azt se tudta talán, hol áll a feje? Vagy a fénykép kiválasztása körül volt némi fejetlenség?

„Több száz vendég jelent meg kedden este a párizsi Maxim vendéglőben azon a vacsorán, amelyen Napóleon 200. születésnapját ünnepelték" — írta a Népszava december 5-én.

Ennyi ember közül egynek sem jutott eszébe, hogy futó pillantást vessen a naptárra? Rögtön rájöttek volna, hogy nem 1969. augusztus 15-e van. Akkor lesz ugyanis Napóleon kétszázadik születésnapja.

Megint év vége van, megint másolgathatom a telefonszámokat az új naptár regiszteres részébe. Tavaly ilyenkor már megírtam: milyen jó volna, ha gyártanának a zsebnaptártól különválasztható kis telefonregisztereket is, nem kellene minden évben átmásolgatni házi telefonkönyvemet.

A Papíripari Vállalat akkor válaszolt is, és ígérte: majd az 1969-es naptárszezonban ilyen is lesz már...

És eljöve a 69-es naptár, de nem jöve el az önállósított, naptárból kiemelhető telefonfüzetke. Kérem a Papíriparit, ne fáradjon az újabb válasszal, szívességből én közlöm helyettük magammal és a többi érdeklődőkkel: „Majd az 1970-es naptári szezonban..."

*

Egy félmondat a Dunántúli Naplóból: „A határvíztől számított 5 km-es mélységben lakó horgászok részére..."

Mélységes megilletődéssel gondolok azokra a horgászokra, akik ötkilométeres, infernális mélységben élnek. Hihetetlen, hogy mit bír az ember!

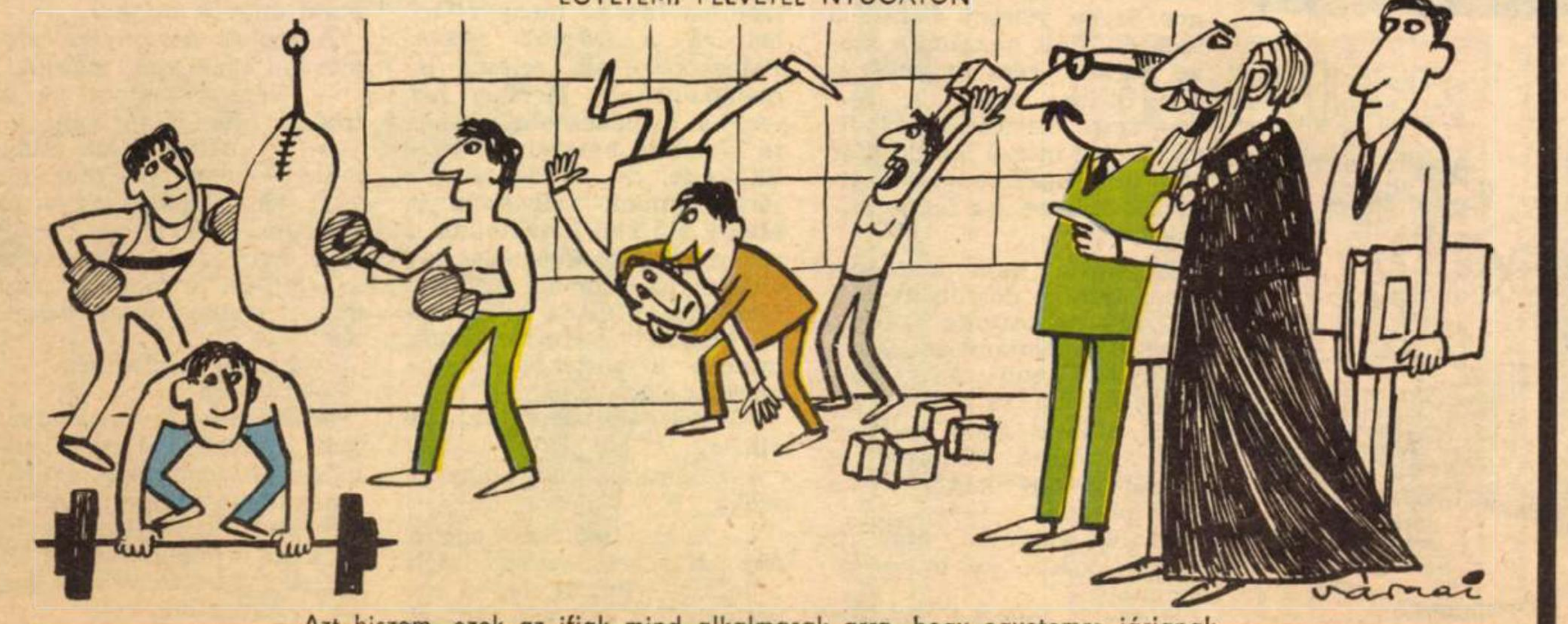
Egy másik félmondat, a Magyar Hírlapból: *„Az Amerikában túrázó Lengyelország labdarúgói..."*

Ha jól értem: az egész Lengyelország felkerekedett, és elment Amerikába, túrázni. Hacsak nem *Lengyelország Amerikában túrázó labdarúgói*ról van szó?!

De akkor azt írták volna...

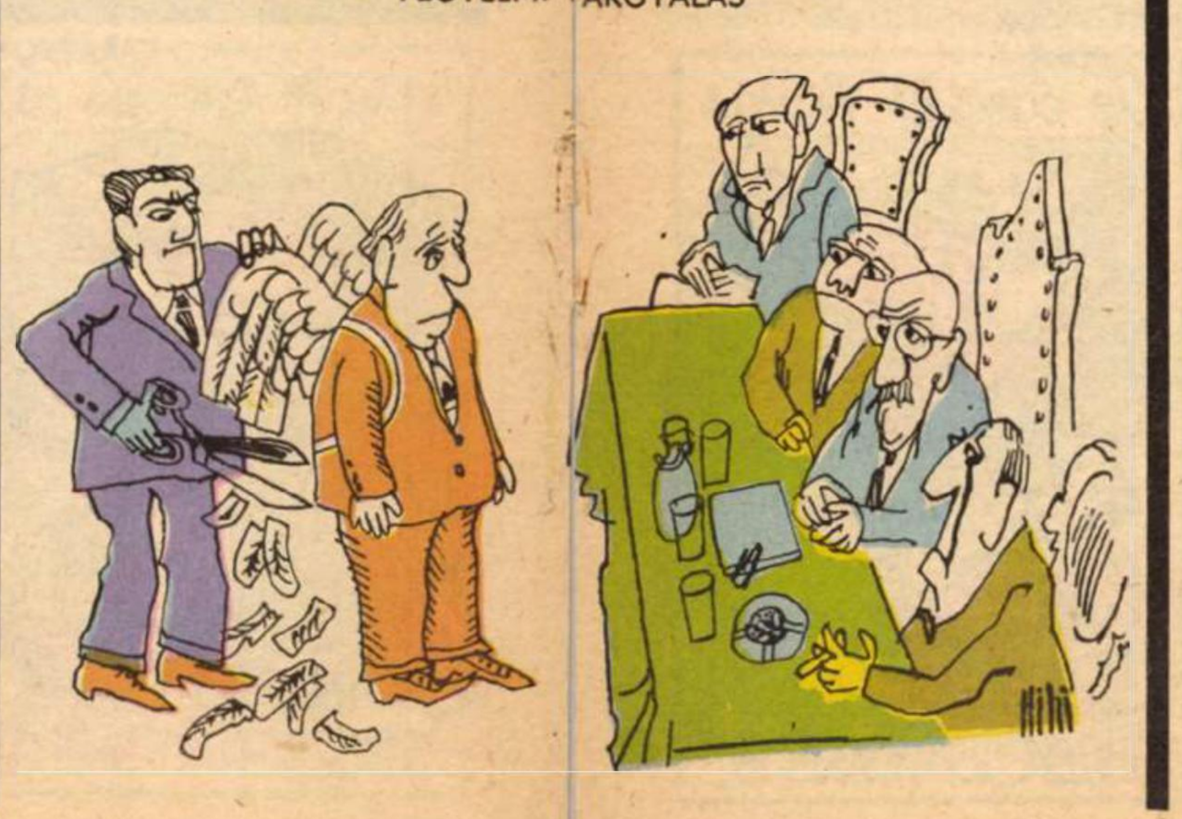
R. B.

EGYETEMI FELVÉTEL NYUGATON

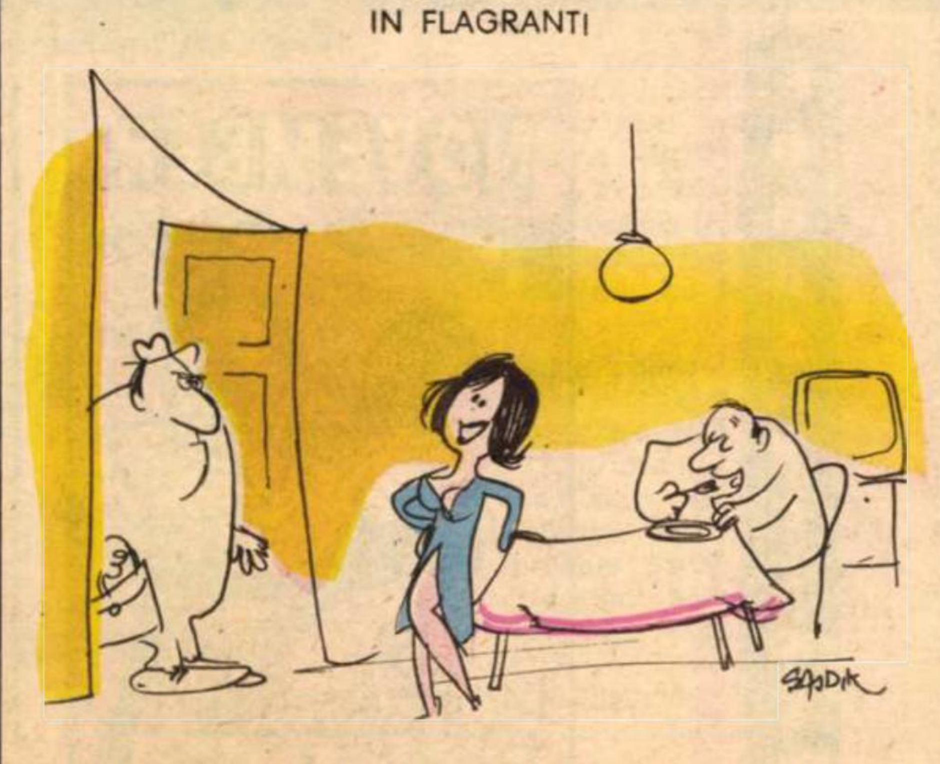

– Azt hiszem, ezek az ifjak mind alkalmasak arra, hogy egyetemre járjanak...

FEGYELMI TÁRGYALÁS

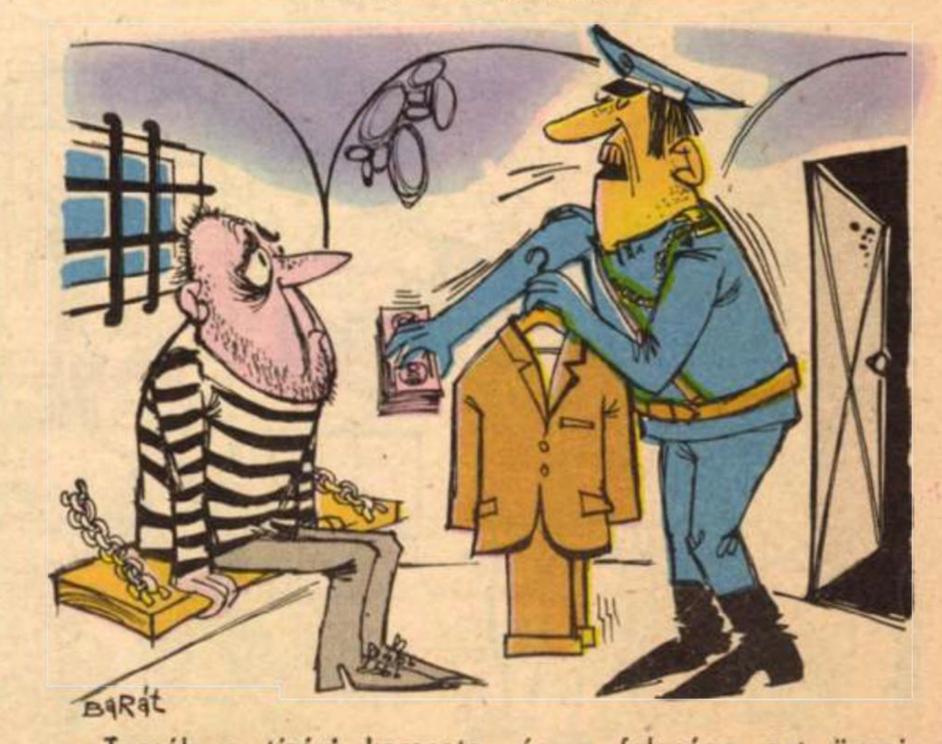

IN FLAGRANTI

– Csillapodj, Jenő! A volt férjem csak a székelykáposztámért jár hozzám!

LETELT A BÜNTETÉS

– Tessék a tízévi keresete, és a felesége azt üzeni, hogy várja a sarki női ruhabolt előtt.

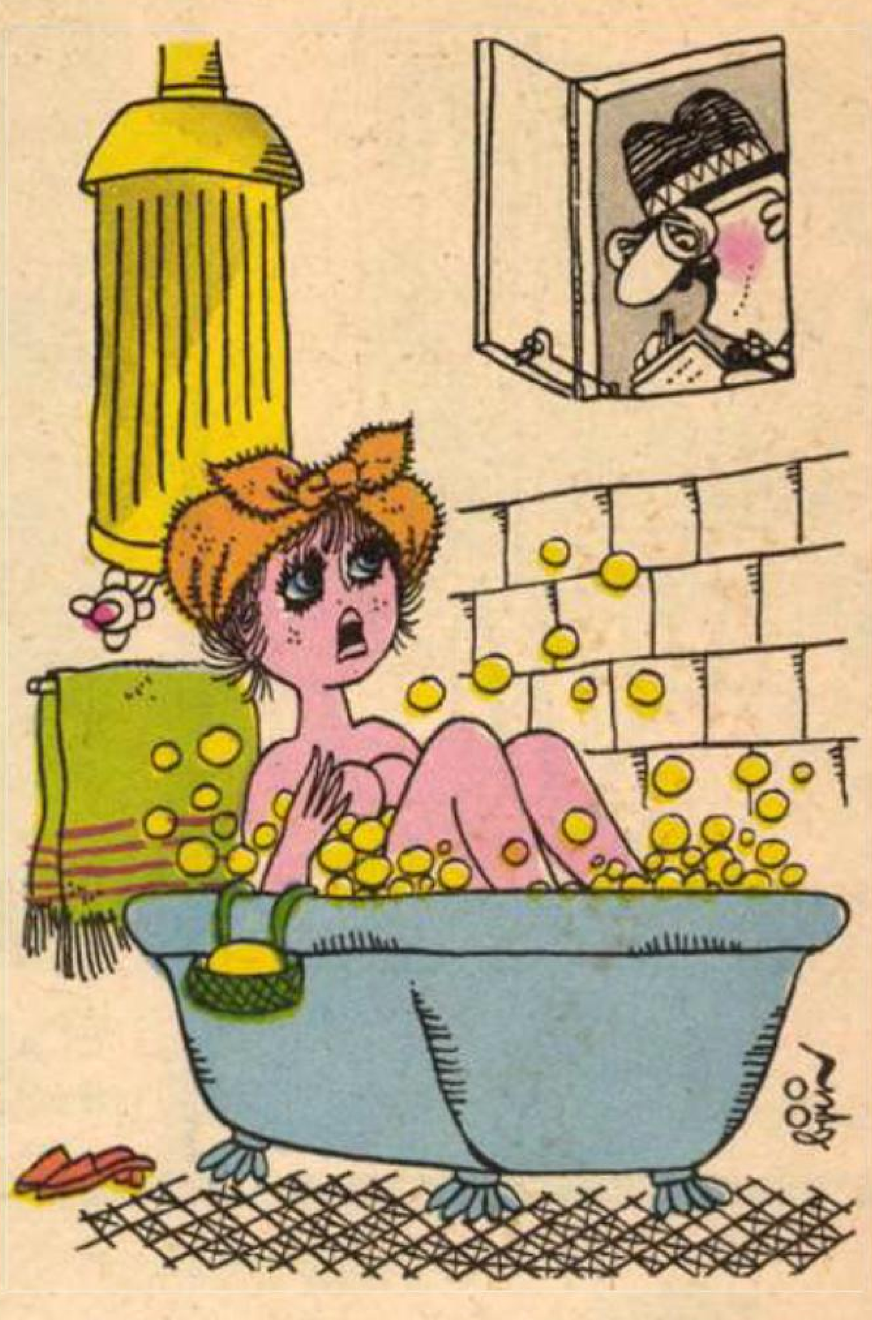
ÜGYES A GYEREK

BÜNTETÉS

KÖZÖNSÉGSZOLGÁLAT

– Asszonyom, csak érdeklődöm: meg van elégedve az új szappanmárkánkkal?...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fiatalember nyit be a borbélyhoz. Még tizenhat éves sem lehet.

— Borotválkozás! — mondja büszkén.

A borbély újságot vesz elő és nyugodtan olvas. A fiatalember mérgesen:

— Mire vár?

— A szakállára.

Szemes későn érkezik az irodába. Keze fel van kötve, fején flastrom. Főnöke felelősségre vonja.

— Bocsánat, de véletlenül legurultam az első emeletről a lépcsőn.

— Nekem akarja bemesélni, hogy egy óra hosszáig gurult le azon a lépcsőn?

VENDÉGSÉG

Vendégek jöttek hozzánk. Két aranyos házaspár, mindegyik magával hozta ennivaló kisgyerekét.

— Olyan szép nálatok minden. Mint egy kápolnában! — áradozott Kovácsné, aki ezzel otthonunk tisztaságára tett célzást.

— Igen, a feleségem imád takarítani — mondtam és nem néztem az asszony felé. Jól is tettem, mert így időben meg tudtam akadályozni, hogy Kiss cigarettájának hamuja a szőnyegre essen.

— Parancsoljatok — tüstént kedett nejem és teasüteményt tett az asztalra, meg bort és saját pancsolású likőrt.

— Hát hogysmint? — kérdeztem, de a válaszra nem vártam. Egy ügyes robinzonáddal Kovácsék gyerekére vetettem magam, aki éppen az egyik vázát készült lerántani.

— Hogy maga milyen csinos! — udvarolt Kiss a nejemnek és rögtön elpirult, mert az asszony az asztal alatt megfogta a kezét, mielőtt a rekamié oldalába törölhette volna. Kiss a szabad kezével bort lötykölt a poharakba. Persze, a fele kiment, de Kissné ügyes ötlettel az abroszon csillogó tócsára öntötte a hamutartót:

— Ez azonnal felszívja, mert különben a borfolt benne marad — mondta és büszkén körülnézett. A feleségem elengedte Kiss kezét, miután a zsírt már lekente róla és kitörölte szeméből a könnyeket.

— Hallottátok azt a viccet, hogy...
— kérdezte Kovács.

— Nem hallottuk — mondtam, mert Kovácsot a tűzvész sem akadályozza meg abban, hogy viccet meséljen.

A vicc közben az egyik szemem a két gyereken volt, de azért azt még láttam, hogy Kovács a leejtett tea-

süteményt egy óvatos mozdulattal a szőnyeg alá rúgja. Közben Kissnének kedve támadt a likőrt megkóstolni.

— Remek — ízlelgette —, majd ideadod a receptjét.

Közben csattant a vicc poénja, mely sajnos, kitűnő volt, nem csoda, ha Kissné kezében megdőlt a pohár, és a ragacsos lé a rekamié világos kárpitjára folyt.

— Egy kis citromos szalmiákhoz adj tengeri kakukkfű főzetet és tiszta alkoholt. Az kiveszi — ajánlotta lezserül Kissné, és elkente a foltot.

— Vagy az olló — kedélyeskedett Kovács.

— Hallottátok, hogy Nagyék válnak? — kérdezte Kovácsné, ettől a társaság felvillanyozódott és még a feleségem is odafigyelt. Sajnos, én is. Így már csak azt tudtam megakadályozni, hogy az egyik könyvállvány ne a két gyerekre essen. Időben elrántottam őket. Kaptam az állvány után is, de az hatalmas robajjal rádőlt az akváriumra, az természetesen összetört, a halak ugráltak a szőnyegen, a srácok visítottak, Kissné azt mondta:

— Ejnye, Pistike, hát nem tudsz vigyázni... Istenkém, de sok baj van a gyerekekkel.

A feleségem rongyért szaladt, hogy felszedje a vizet, de nem volt rá szükség, mert a könyvek már felszívták.

— Hát akkor mi megyünk is — cihelődött Kovács, mire mindenki felállt.

— Ugyan, hova rohantok? — negédeskedtem. Kovács belelépett egy földre tett hamutartóba, és utána sokáig porolta a cipőjét.

— Gyertek máskor is — visongott nejem az ajtóban.

— Most nektek kell jönni — válaszolták.

— Ne féljetek, megyünk — mondtam elszántan. Aztán reggelig takarítottunk, mert délutánra vendégeket vártunk.

Ősz Ferenc

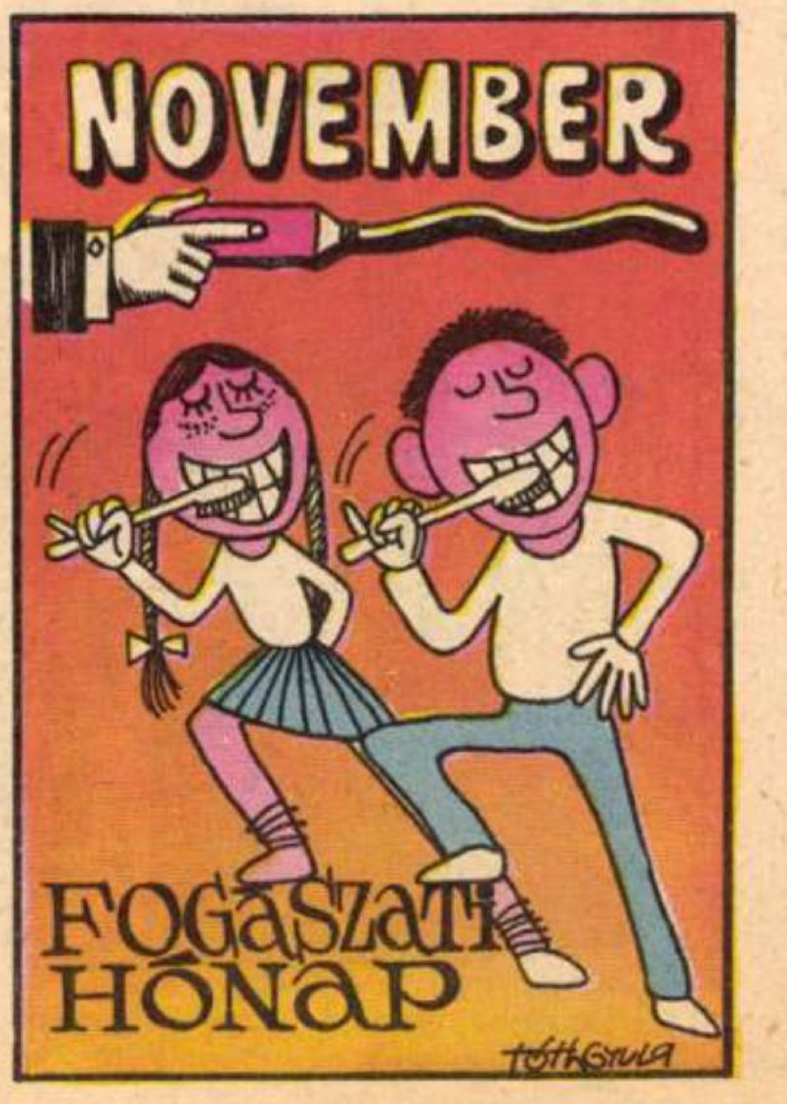
A PROPAGANDA EREJE

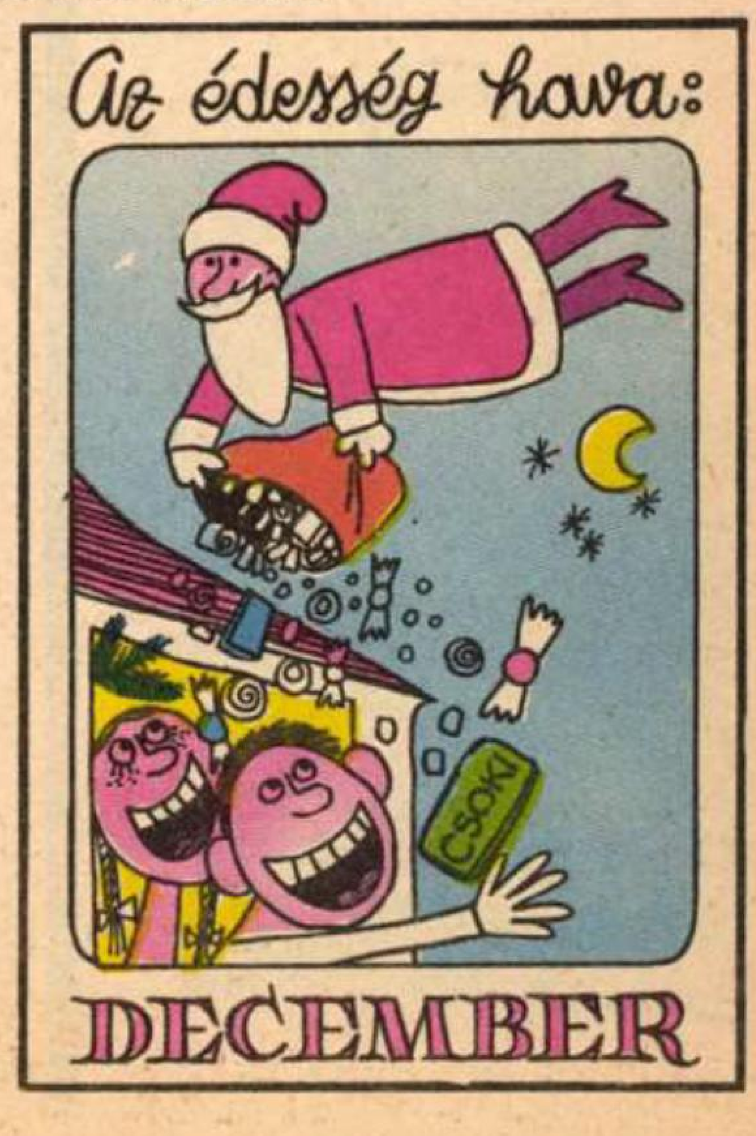

– De anyu, már elmúlt a fogászati hónap!...

FOGAS VICCEK

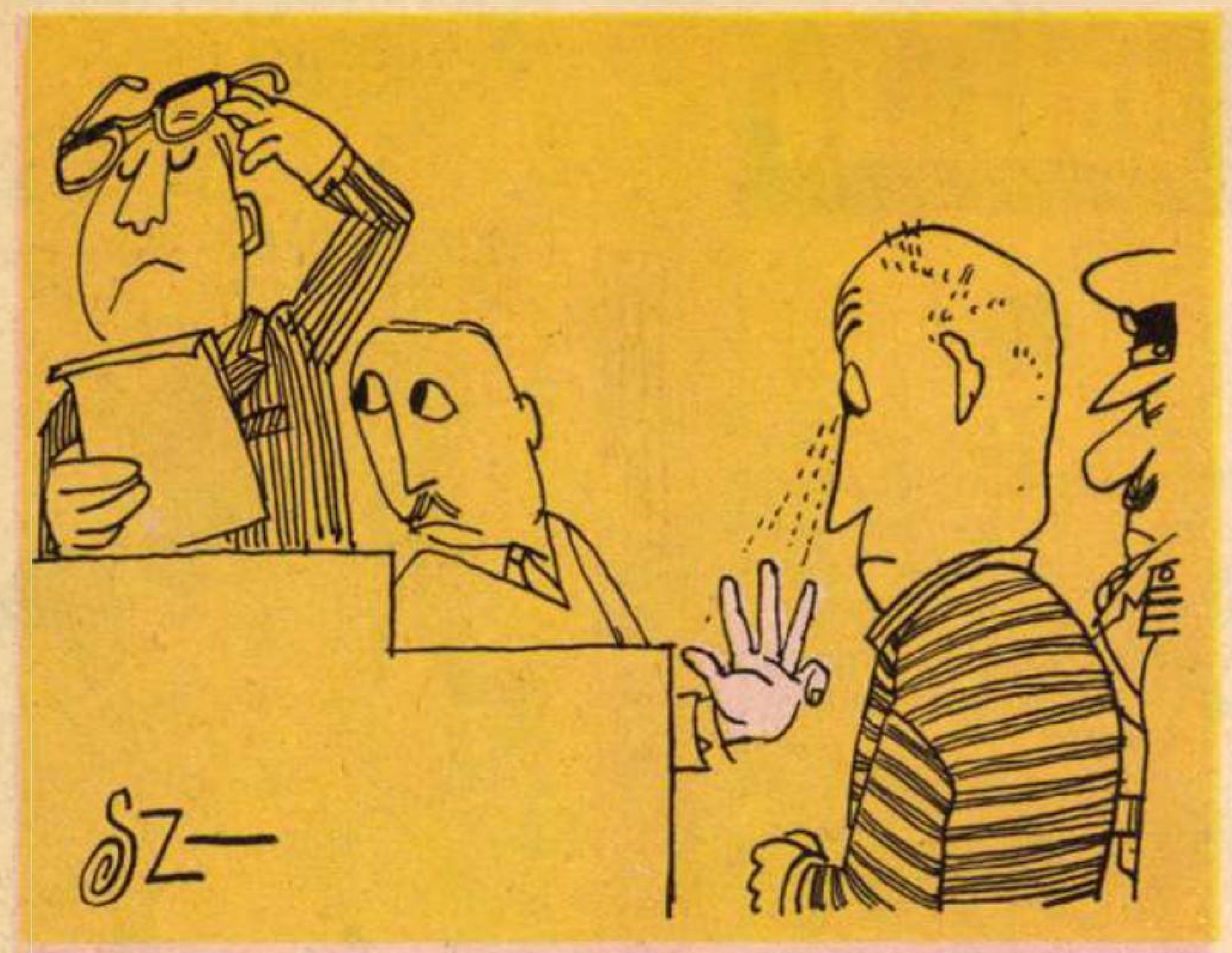
KAMPÁNY – MAGYAR MÓDRA

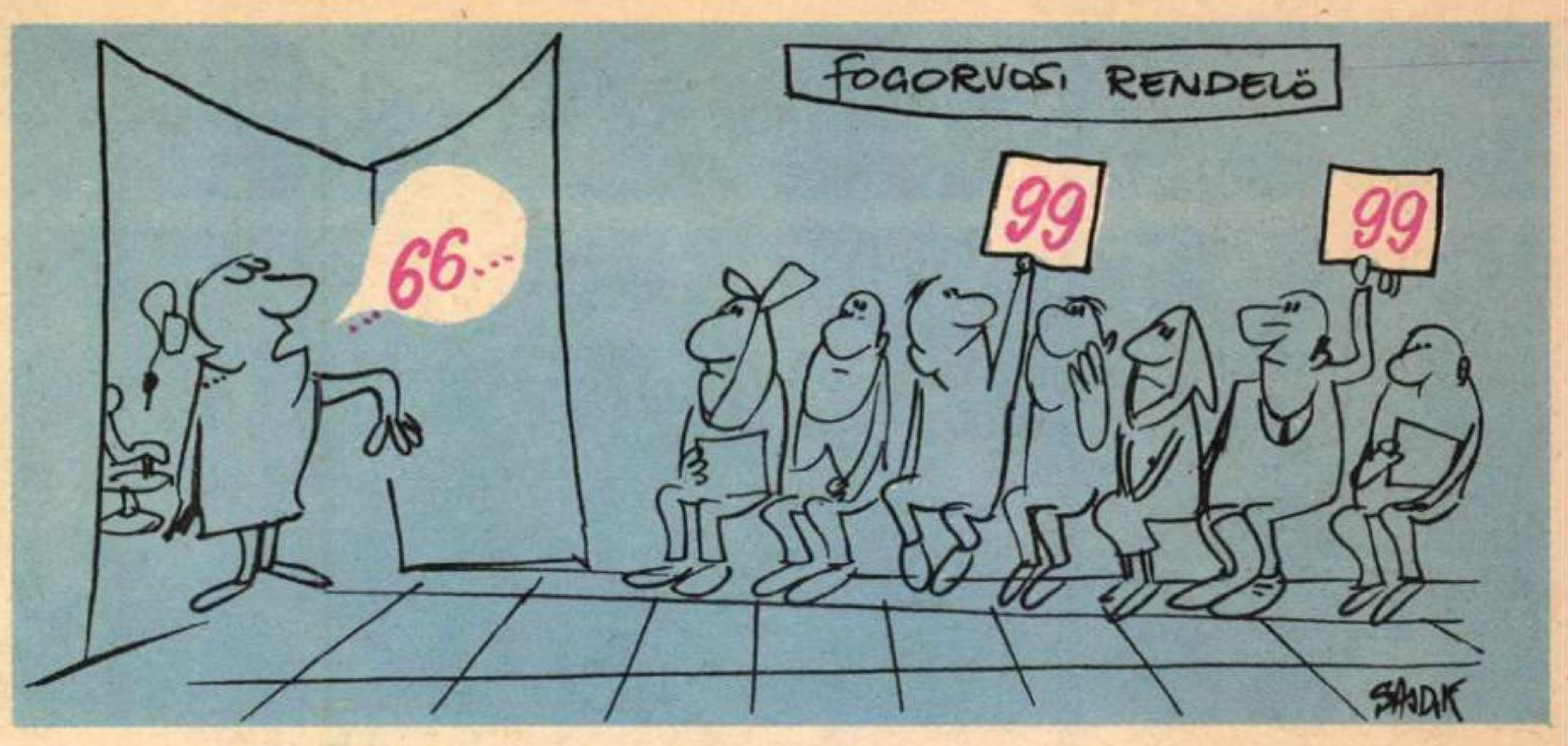

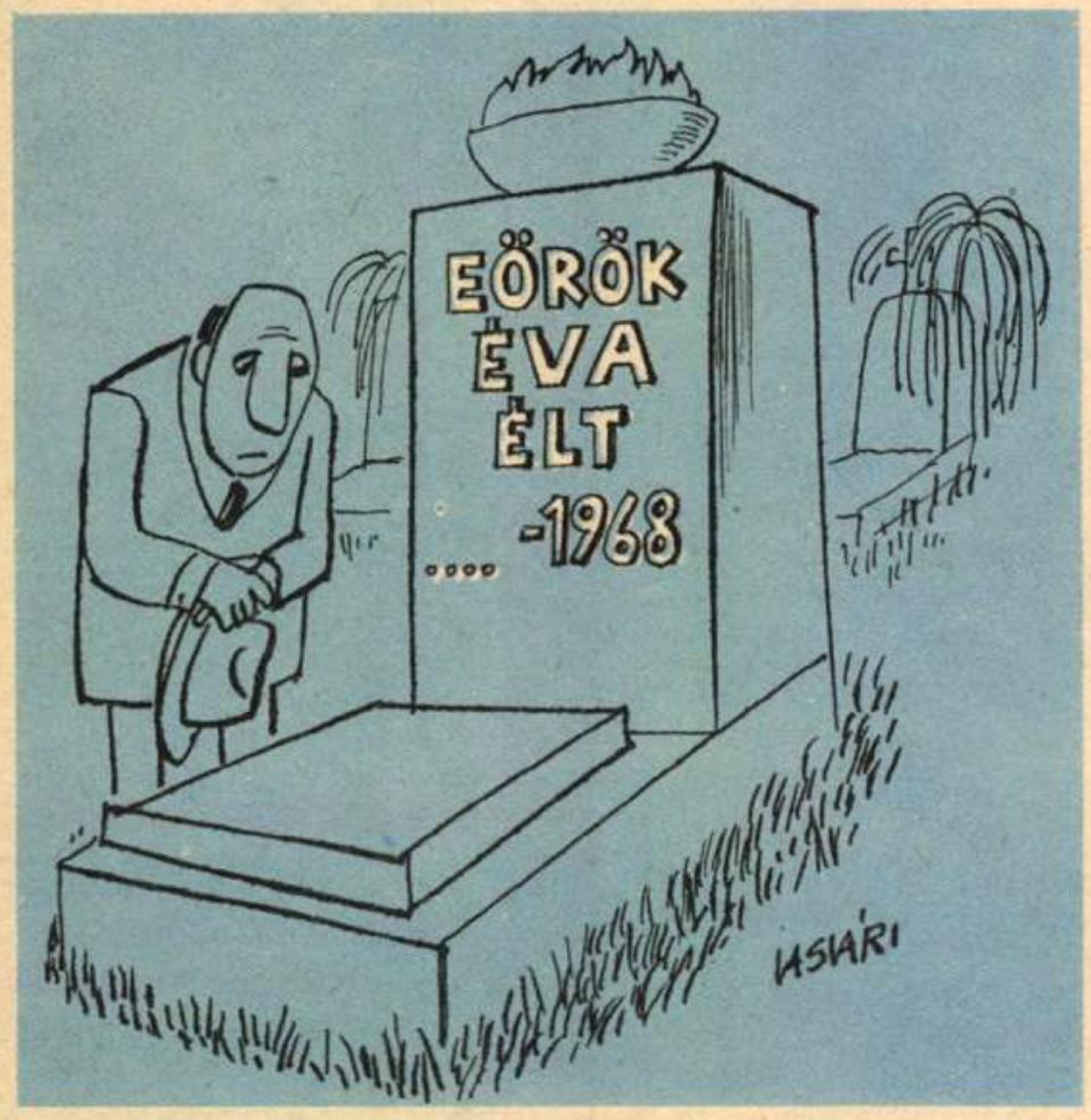

1234567 SZÁMOK

SZŰR-SZABÓ, SAJDIK, VASVÁRI, PUSZTAI, BALÁZS-PIRI, BARÁT, VÁRNAI, HEGEDŰS

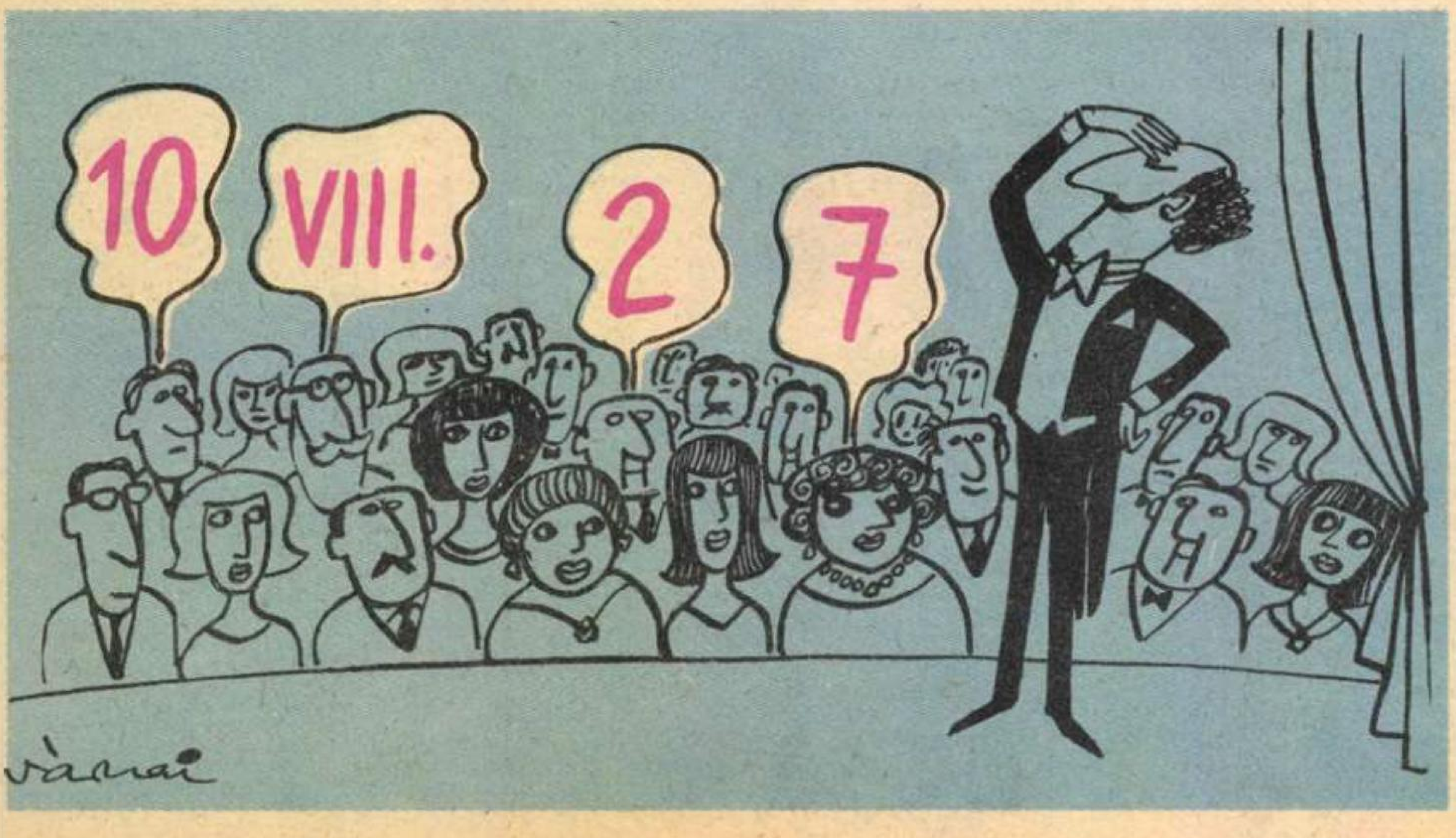

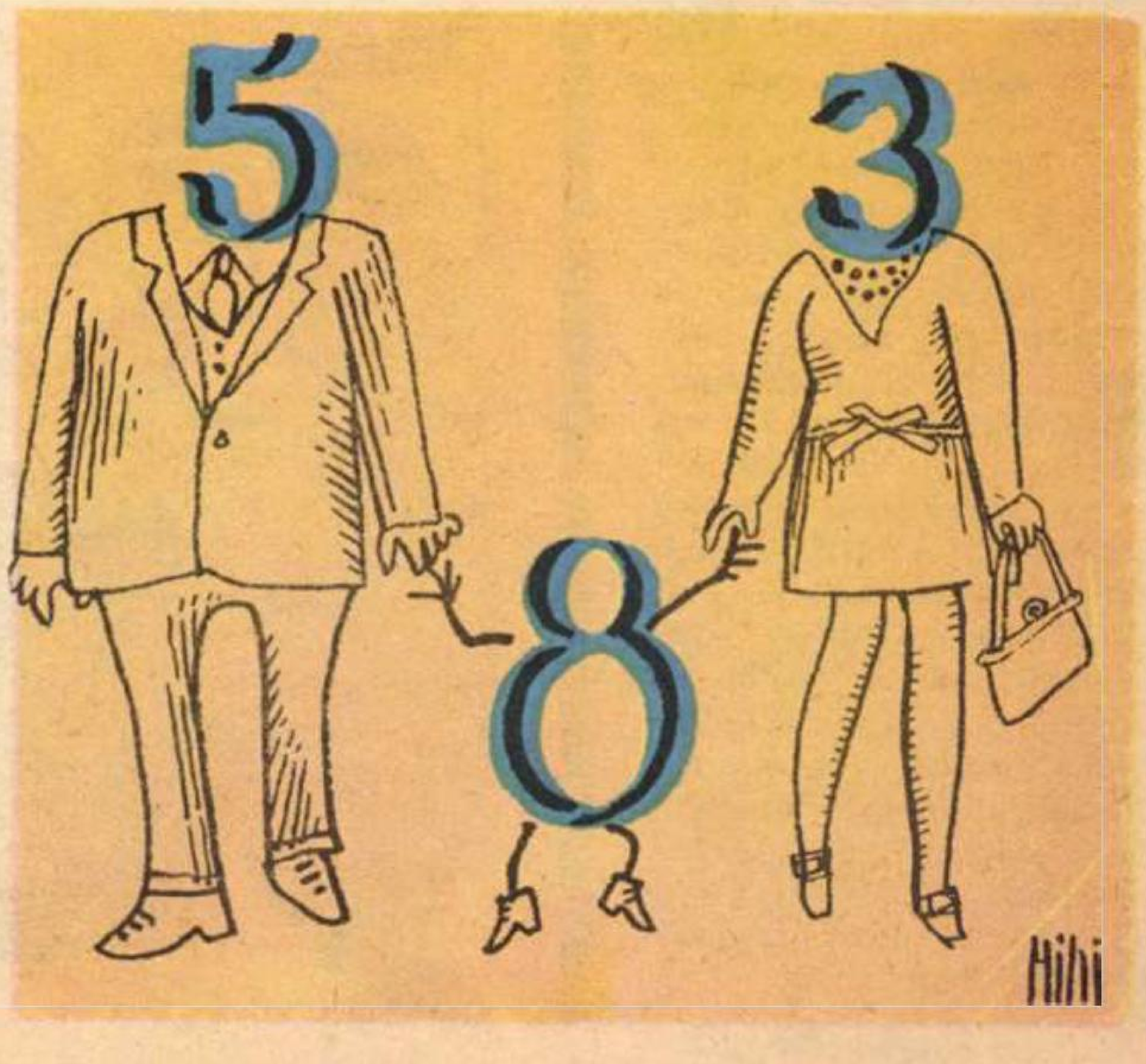

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Züllött, alkoholista asszonyt alakítottam egy nemrég elkészült filmben. A felvételek egy része a Lágymányoson, az új lakótelepen készült. Miközben jelenetem forgatására vártam az utcán, megéheztem és betértem a sarki büfébe. A felszolgáló bizalmatlanul nézett rám, és amikor pogácsát kértem tőle, ridegen azt kérdezte: „Ki tudja fizetni?" Nem is csodáltam, hogy bizalmatlan irántam, mert a fekete, rongyos, napszítta ruhámban, amely ócska, molyrágta szőrmével volt „díszítve", lecsúszott pamutharisnyámban, borzalmasan kifestett arccal, ijesztően nézhettem ki. Amikor odaadtam a pénzt, elém lökte a pogácsát, de arra nagyon vigyázott, hogy a keze ne érjen az én kezemhez.

Miután elfogyasztottam a pogácsát, még mindig nem került sor a felvételre, ezért a stáb közelében sétáltam az utcán. Egyszer csak megállított az a rendőr, akit a felvételhez rendeltek ki. Erélyesen figyelmeztetett: „Itt nem tartózkodhat! Sétáljon máshol!" Megkérdeztem a rendőrtől: „Miért nem sétálhatok itt?" „Mert zavarja a felvételt! Tessék elmenni!"

A rendező most már megelégelte a filmhez nem tartozó jelenetet és odaküldte a felvételvezetőt, aki felvilágosította a rendőrt arról, hogy ki vagyok. A rendőr zavartan bocsánatot kért. Amikor vége volt jelenetemnek, újra odajött hozzám, és ismét elnézést kért. Olyan zavart volt az arca, hogy megsajnáltam. Megkérdeztem, van-e gyereke és megtudtam, hogy van egy ötéves kislánya. Erre megkértem őt, kísérjen el a büfébe, mert szeretnék néhány süteményt venni a kicsi számára.. Abban a pillanatban, amikor beléptem vele a büfé ajtaján, a felszolgáló, akitől előbb a pogácsát vettem, eléggé hallhatóan odaszólt a kávéfőzőnőnek: „Tudtam, hogy ez lesz a vége, máris rendőrkézen van!"

Dayka Margit

A STRÉBER

– Nyugodtan rám is hamuzhat, főnök kartárs!

KARÁCSONYI TÖRTÉNET
avagy
SZERELEM ELSŐ LÁTÁSRA

3 BOLTBAN

1

A csinos, szőke asszony, ha jól számolom, éppen a huszonhetedik kalapot próbálja fel, és teszi vissza kedvetlen arccal a pultra.

— Dehát milyen kalapot adjak? — kérdezi a kimerült eladónő.

— Olyat — hangzik az eltökélt válasz —, amiben ha bemegyek valahová, akkor az egyik nő megböki a másikat és azt súgja neki: „Nézd csak, nézd, mi van ennek a fején?"

2

Már temérdek fél-pár cipő sorakozik egy fiatal leány előtt. Végre, úgy látszik, megállapodik az egyik mellett. De nem, mert a következőket hallom:

— Igen, ez valóban olyan, amilyenre szükségem lenne, dehát — nem olyan, mint amilyet szeretnék..

3

Negyven körüli, szemüveges férfi áll mellettem a pultnál.

— Kérek egy nagy, fekete, lakk retikült —, mondja, amikor rákerül a sor.

Az eladónő hozza.

— Ez fekete lakk? — kérdi a vásárló.

— Igen kérem.

— Ez a legnagyobb?

— Igen, kérem.

— Akkor kérem becsomagolni.

Az eladónő rábámul, majd imára kulcsolva a kezét, felsóhajt:

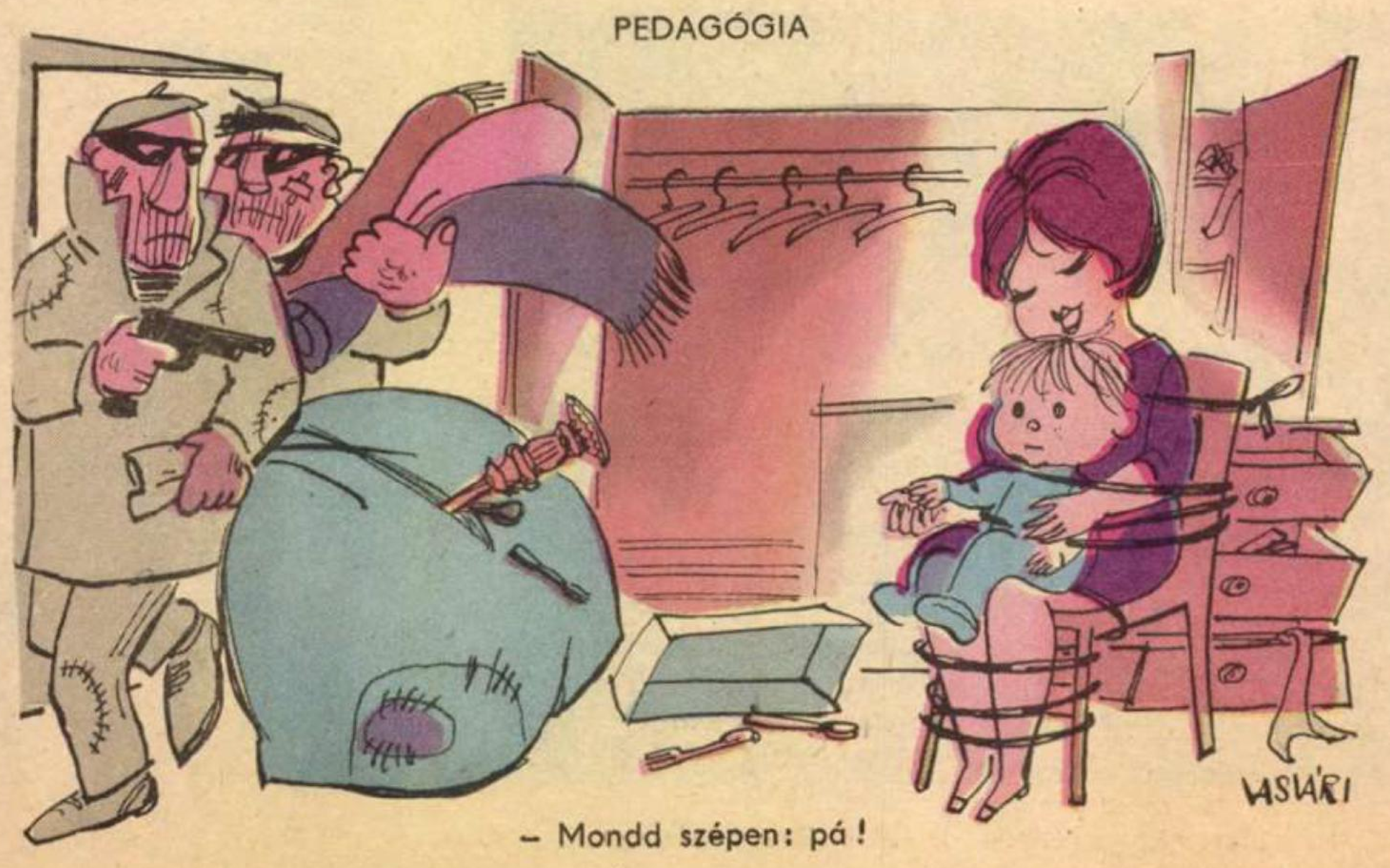
— Csak a férfiak tudnak így vásárolni! — és már viszi is a csomagolóba.

A férfi elgondolkozva felém fordul:

— Most mondjam meg neki, hogy az ünnepek után a feleségem úgyis bejön és kicseréli?

Hevesi Magda

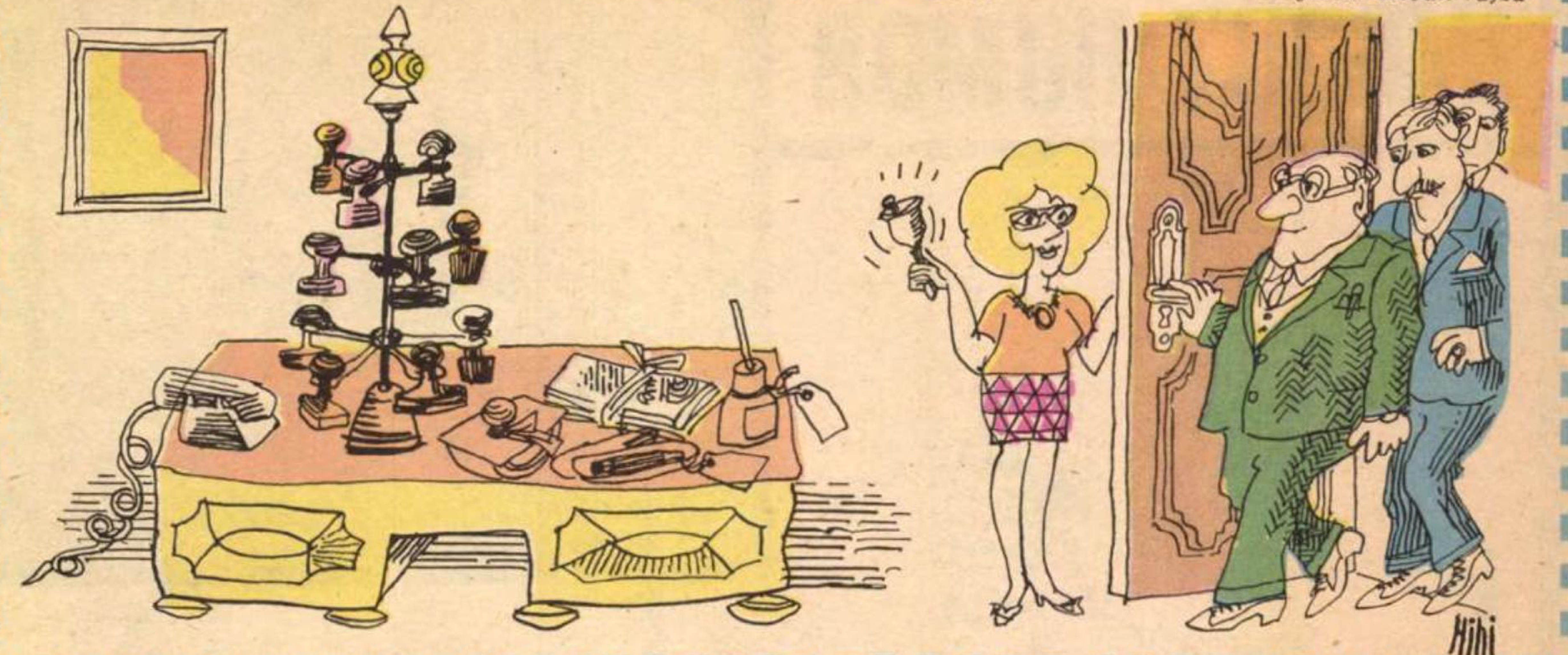
PEDAGÓGIA

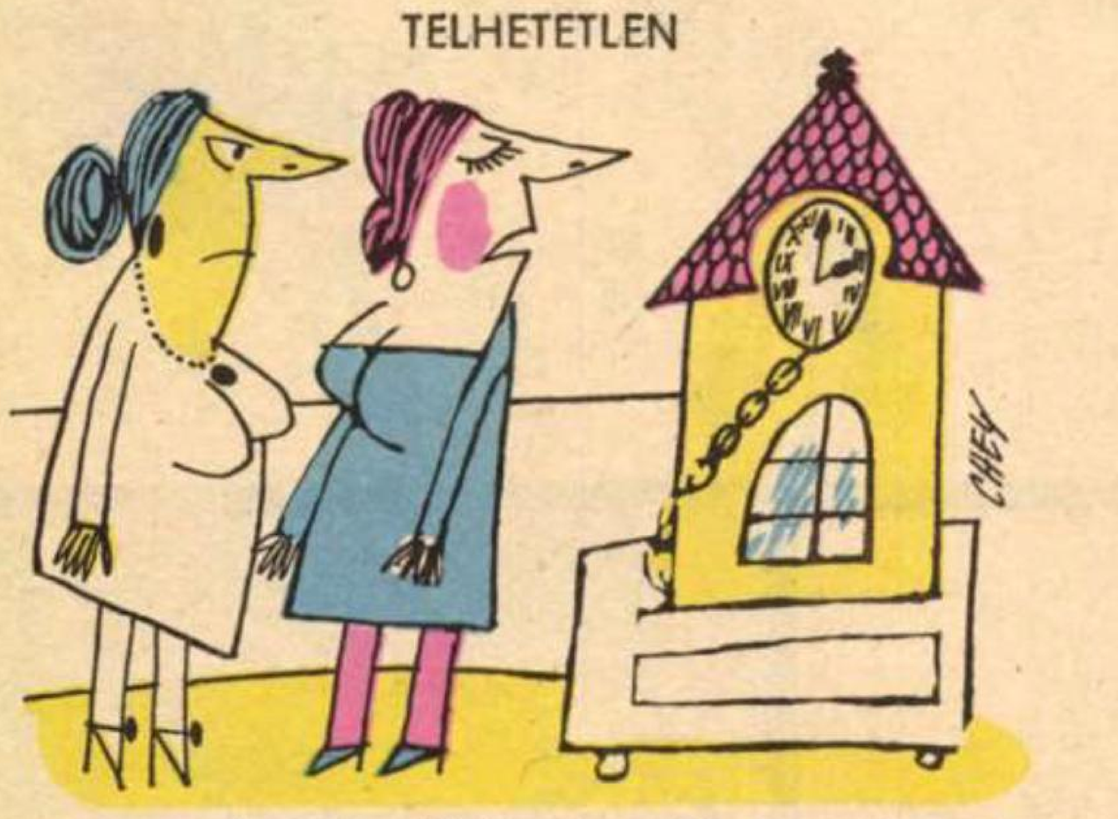
– Mondd szépen: pá!

KARÁCSONY A HIVATALBAN

Hegedűs István rajza

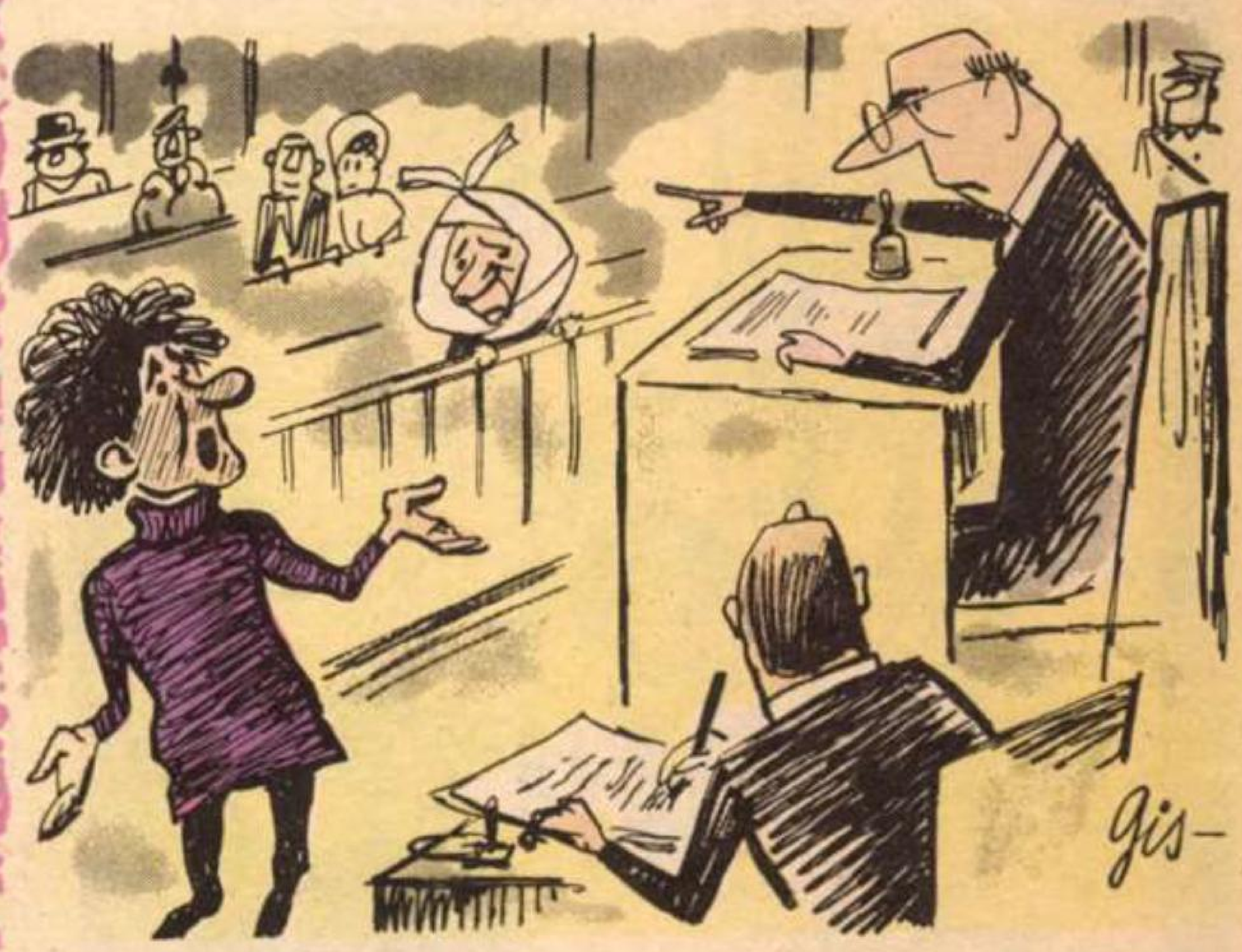

TELHETETLEN

– A férjemtől kaptam. Kis vacak!

BÍRÓ ELŐTT

– Maga képes volt húsz forintért fejbevágni egy embert?
– Tisztelt bíró úr! Húsz forint itt, húsz forint ott...

fantasztikus novella

TEA

Az ismert szórakozóhely bejárata előtt hatalmas tábla hirdette: SZOMBATON ÉS VASÁRNAP 5 ÓRAI TEA.

A tánchelyiség sarkában őrjöngő számot játszott a nagy hajú beatzenekar. A fiatal párok a parketten vadul járták a shaket. A terembe hófehér hajú bácsi lépett be. Lassan odasétált a fal melletti asztalhoz és magához intette a pincért:

— Kérem szépen. Egy teát legyen szíves. Csészében, dupla citrommal.

A pincér úgy bámult rá, mint egy marslakóra:

— Teát?

— Igen. Jó melegen, legyen szíves.

— Whyskit, konyakot, Martinit? Mindent hozhatok, de teát nem.

Most a bácsi kissé haragosan felkiáltott:

— De hiszen nagy betűkkel hirdetik, hogy 5 órai tea. Talán azért nem adnak, mert már negyed hat van?

— Kérem, ez csak a neve a táncdélutánnak.

— Márpedig eleget fagyoskodtam odakint. Innen addig el nem megyek, amíg nem kapok egy jó forró teát.

A pincér idegesen rohant a főúrhoz:

— A vendég teát kér. Erre még nem volt példa.

A főúr fehér kendőjével udvariasan letörölte a vendég asztalát:

— Valami félreértés lehet. Ez egy vendéglátóipari létesítmény. Itt nem árulnak teát. Próbálkozzék talán a szemközti vasüzletben.

— Az más. Köszönöm a jó tanácsot — bólintott a bácsi és átsétált az utca túlsó oldalára, a vasüzletbe. Egyenesen a csavarosztályra ment:

— Egy teát kérek, citrommal. Jó forrón, legyen szíves! — szólt oda a bajuszos eladónak.

— Máris adom. Négy cukor elég lesz hozzá?

A gusztusos herendi csészében máris ott párolgott az ital:

— A legillatosabb ceyloni teából készült — mondta büszkén az eladó.

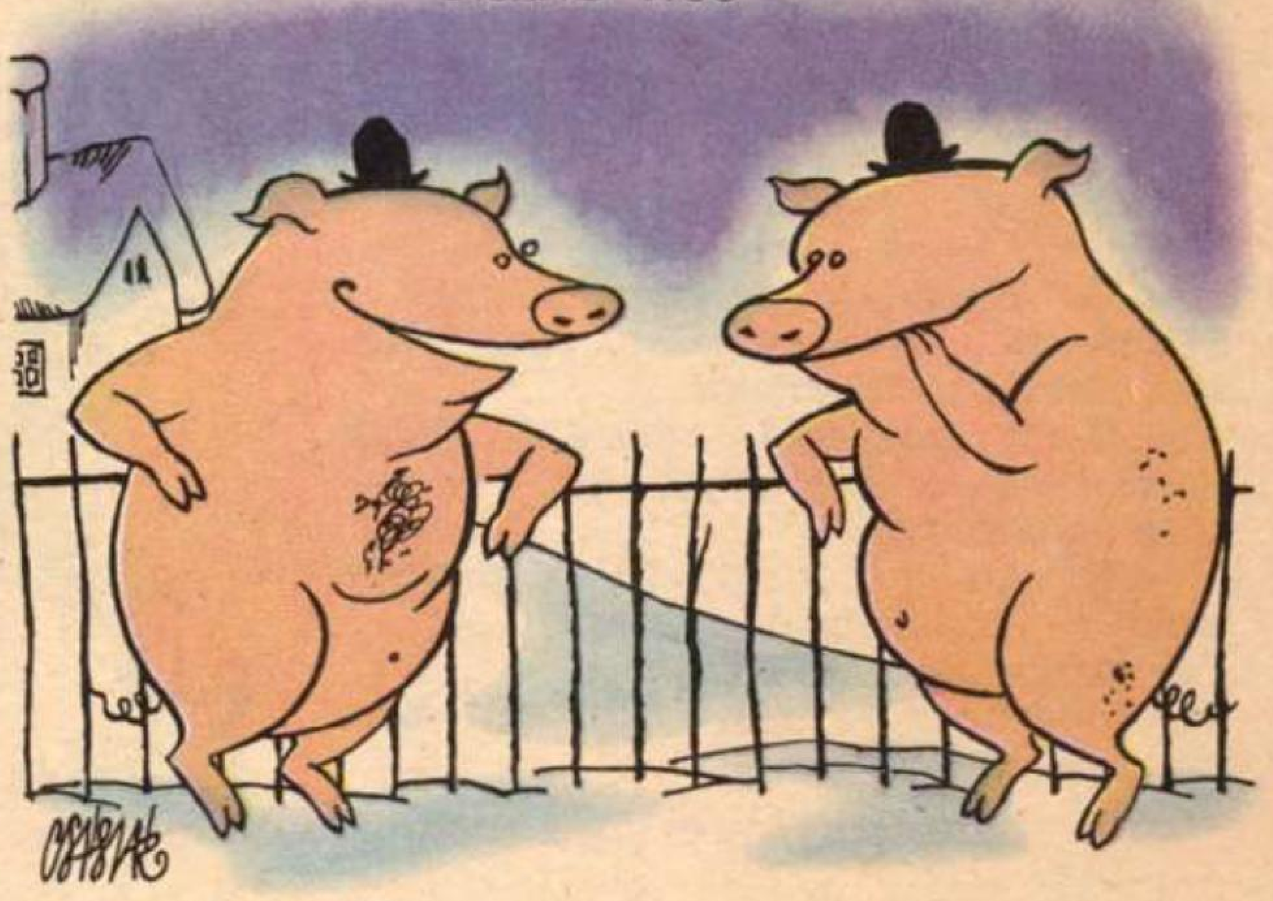
Egy vevő lépett a pulthoz:

— Nyolc csavart kérek.

— Valami tévedés lesz, kérem. Ez vasüzlet. Tessék átfáradni az utca túlsó felére. Tetszik látni, ott szembe, ahol neon betűk hirdetik az 5 órai teát...

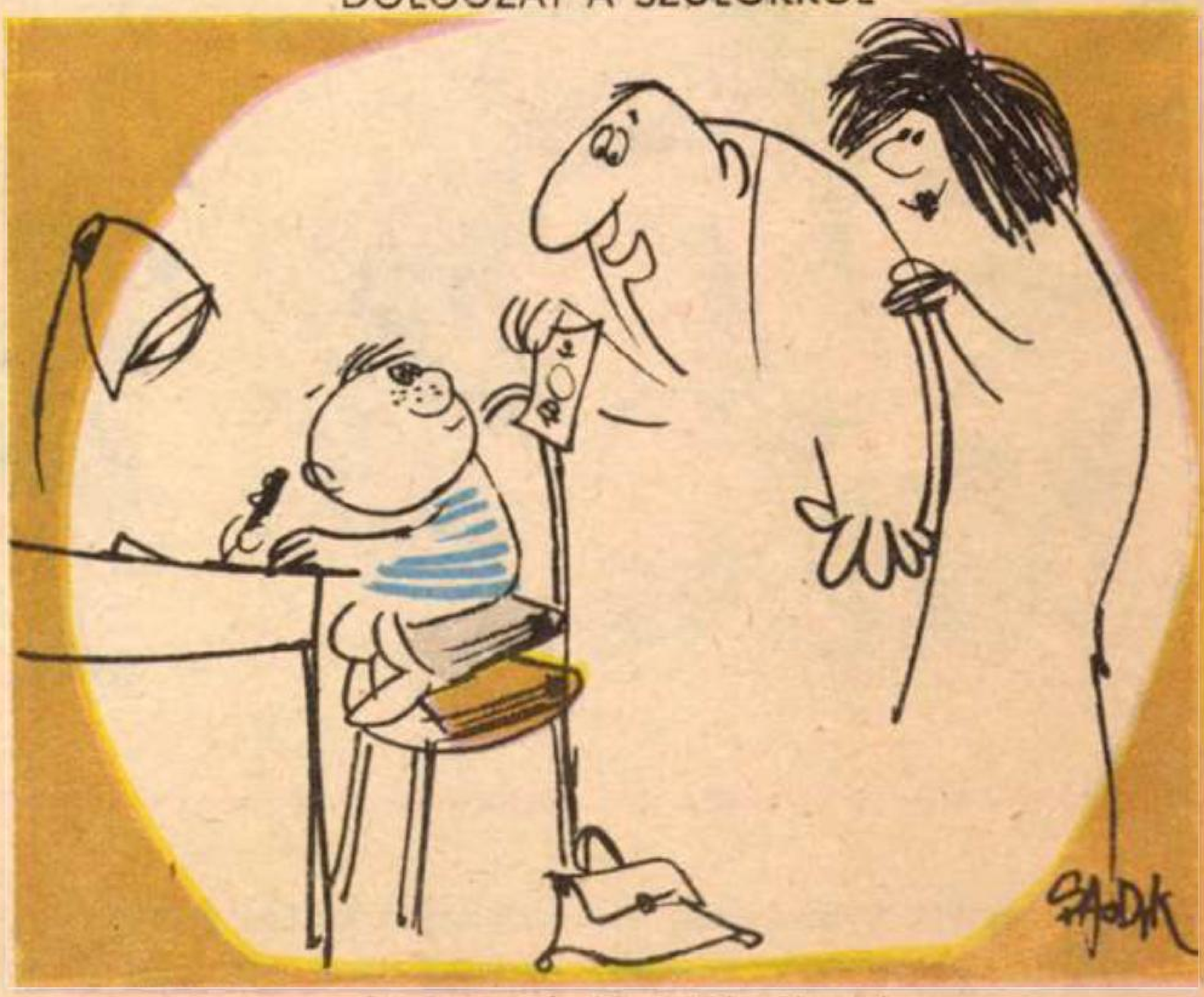
Galambos Szilveszter

DISZNÓ VICC

– Taszíló és a böllér felesége utazik a vonaton...

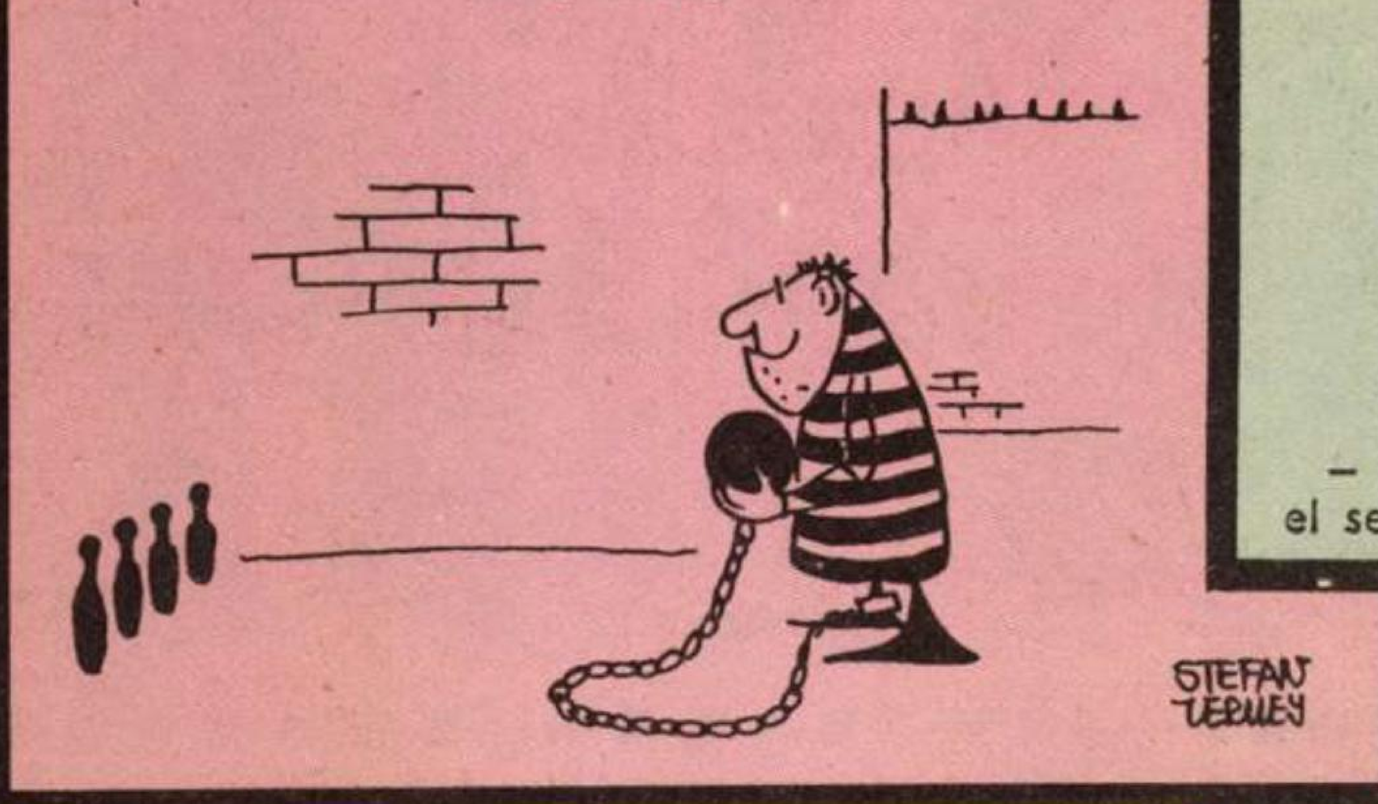
DOLGOZAT A SZÜLŐKRŐL

– Aztán csak jót írjál rólunk!

IMPORT HUMOR

IDŐTÖLTÉS

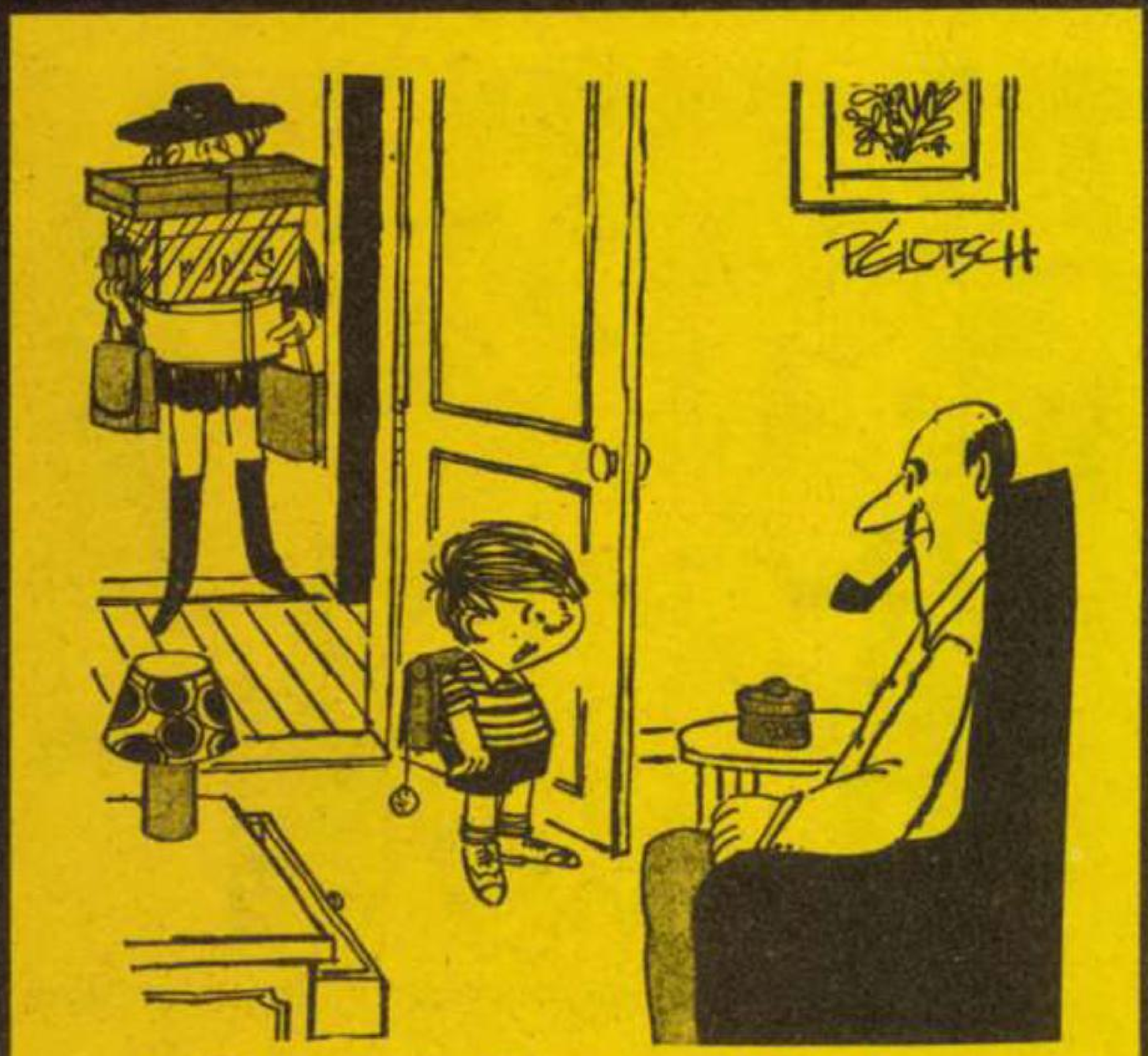
HELYSZÍNI SZEMLÉN

– Köszönjük asszonyom, de ilyenkor nem fogadhatunk el semmiféle frissítőt...

– Köszönöm, csak a kutyám dohányzik...

– Tudod-e, papa, hogy a családunkban van egy illető, aki azt képzeli rólad, hogy te vagy az Onassis!..

(Rajzok angol, francia és német lapokból)

– Drágám, hát nevezhetem ezentúl az én nyulacskámnak?!...

Szegény atya

— Csuda jó hónap ez a december. Most volt a Mikulás...

— Nem Mikulás! Télapó —, mondja rendreutasítóan a materialista atya.

— A Pistiéknél a Mikulás volt.

— Az a Pistiéknél volt. Hozzánk a Télapó jár.

— Nem baj, nem is ezt akartam. Hanem annak örülök, hogy nemsokára jön a Jézuska...

— Pistiékhez! Hozzánk nem a Jézuska jön.

— Hanem?

— A Télapó.

— Az már volt. Az jött a Mikulás helyett.

— A Jézuska helyett is az jön.

— Miért?

— Hogy-hogy miért? Csak!

— Akkor a Pistinek sokkal jobb dolga van. Mert hozzá jött a Mikulás is, meg az oviban a Télapó is. És jön hozzá a Jézuska is.

— Az ugyanaz!

— A Jézuska, meg a Télapó?

— Az... Illetve, dehogy. Nézd kisfiam, te már nagy gyerek vagy, jól tudod, hogy se Jézuska, se Télapó, se Mikulás nincsen. Ezt csak a felnőttek találták ki a kisgyerekeknek...

— Értem... Akkor hozzánk azért nem jön a Mikulás és a Jézuska, mert te csak egyet tudtál kitalálni: a Télapót —, mondja a gyerek és kissé sajnálkozva néz a materialista atyára. **(—ő—)**

AMERIKAI VICC

A gengszter moziba megy. Gengszterfilmet vetítenek. Nem tetszik neki. Negyedóra elteltével dühösen kimegy a nézőtérről. Egyenesen a pénztárhoz siet. Bekiabál az ablakon:

— Nem szégyellik magukat, hogy ilyen süket dolgot játszanak! Fel vagyok háborodva!

— Kérem — mondja az ijedt pénztárosnő —, odaadom a jegy árát...

A gengszter revolvert ránt:

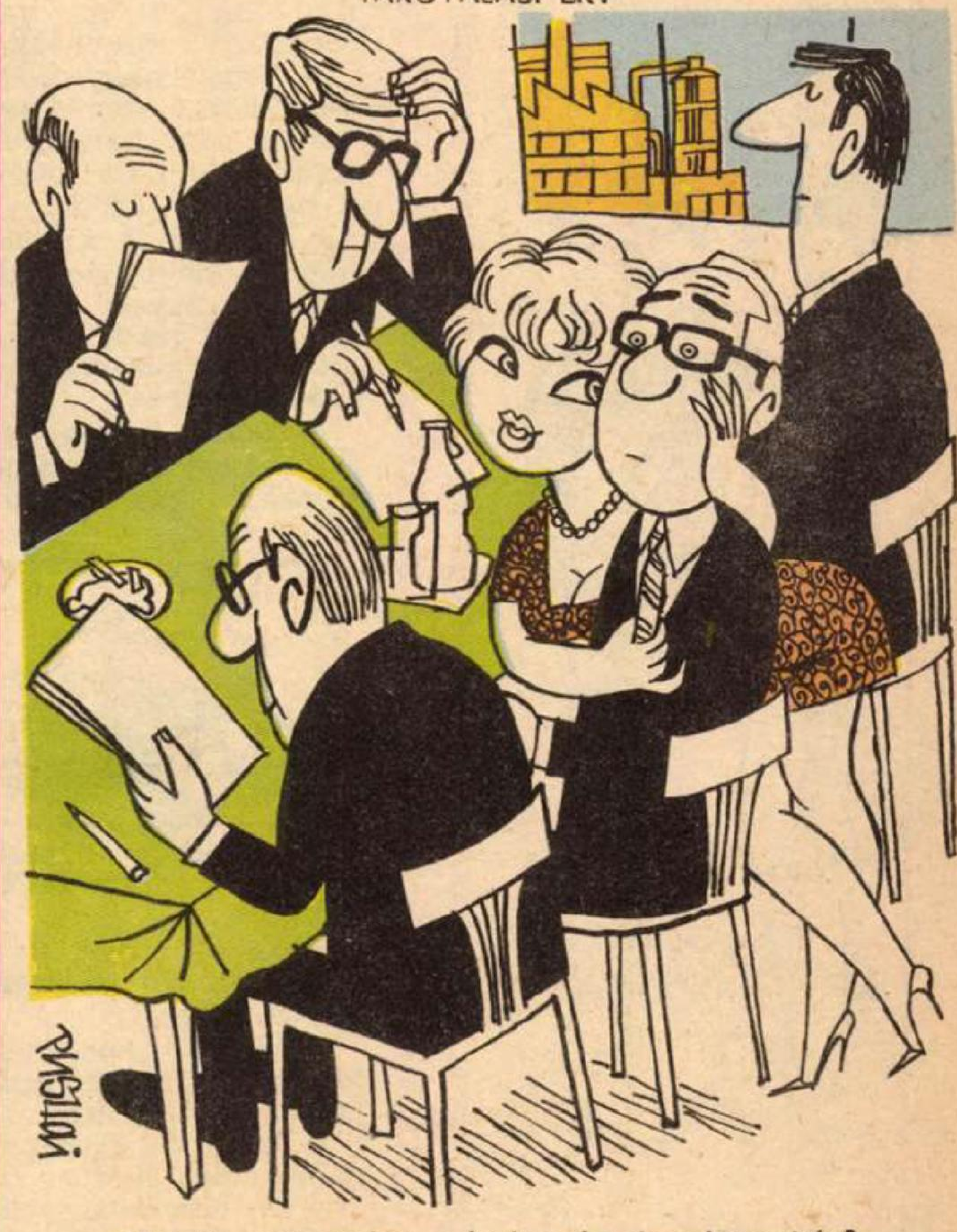
— Hogyhogy a jegy árát? Az egész kasszát!

KÍNOS HELYZET

– Tűnjetek már el. Nem én vagyok a Télapó!

TÁRGYALÁSI ÉRV

– Mondja, szép ember, a kedvemért sincs kapacitás?

MAI JÁTÉKOK

– Brühühü... A Pistinek a szomszédban még nagyobb van!...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.05552/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre

ABSZOLÚT HALLAS

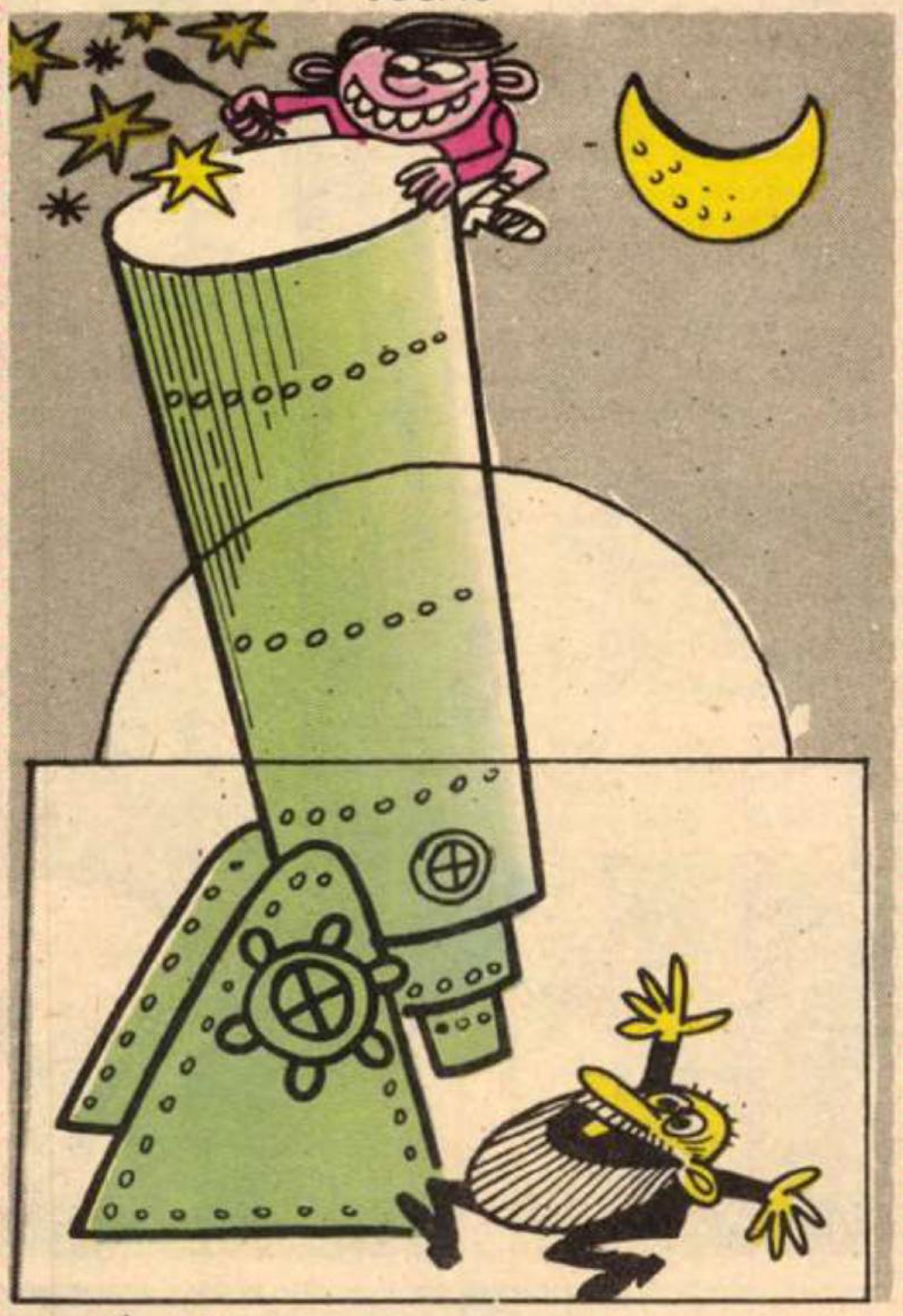

A KIS KOPÉ

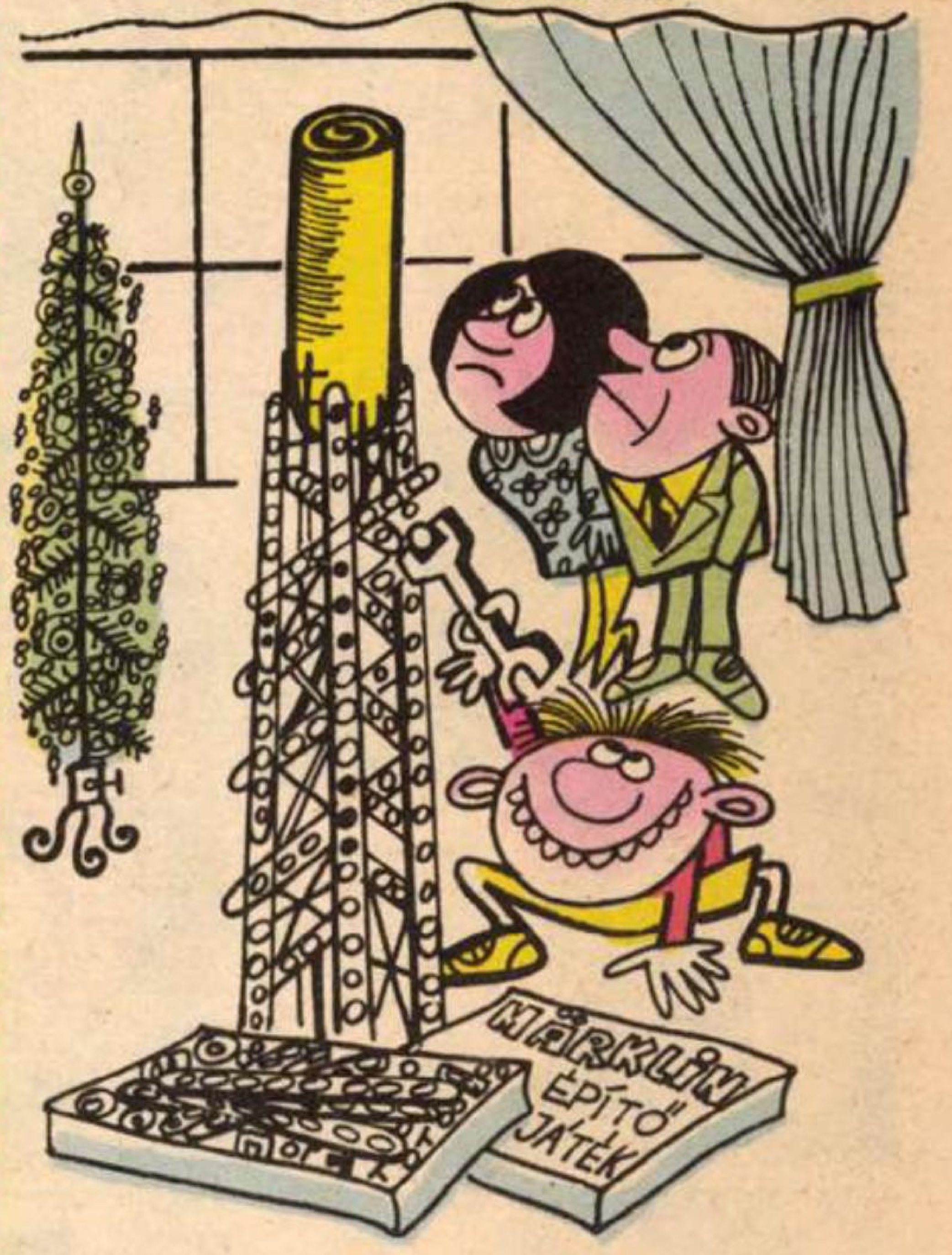
– Ide süss, öregem, sikerült elszajréznom a Télapó sapkáját!

JÓSÁG

– Hadd örüljön a nagypapa, hogy új csillagot fedezett föl...

A KIS EZERMESTER

– Nézd, apu, Pisti bejgli kilövő állomást épített!

Fülöp György rajzai

RÉBUSZ

Az 50. sz. rejtvényünk megfejtése:

T.T -T

Pártközpont

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Papp Attila, Vác, Jókai u. 9.
Omischel Sándorné, Nagymaros, Somogyi B. u. 5.
Özv. Vida Sándorné, Mátészalka, Mónus Illés u. 79.

52. REJTVÉNYÜNK

SSSSSSSS j

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

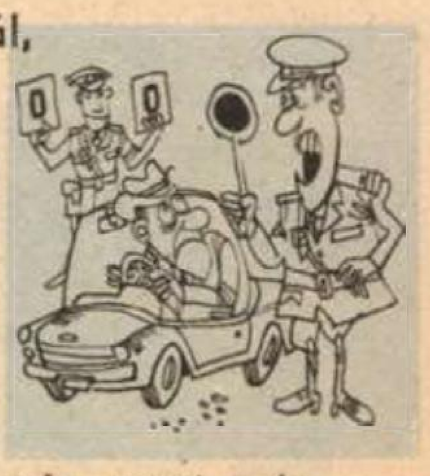
A megfejtéseket legkésőbb 1969. január 3-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

FESZTIVÁL KORSZAK

Fesztivál, fesztivál,
Hírnevet csak ez csinál,
Jóból rosszat megszitál,
Hurrá fesztivál!
Fesztivál, fesztivál,
Tiszta mámort desztillál,
Hódít száz új sexi-sztár,
Hurrá fesztivál!

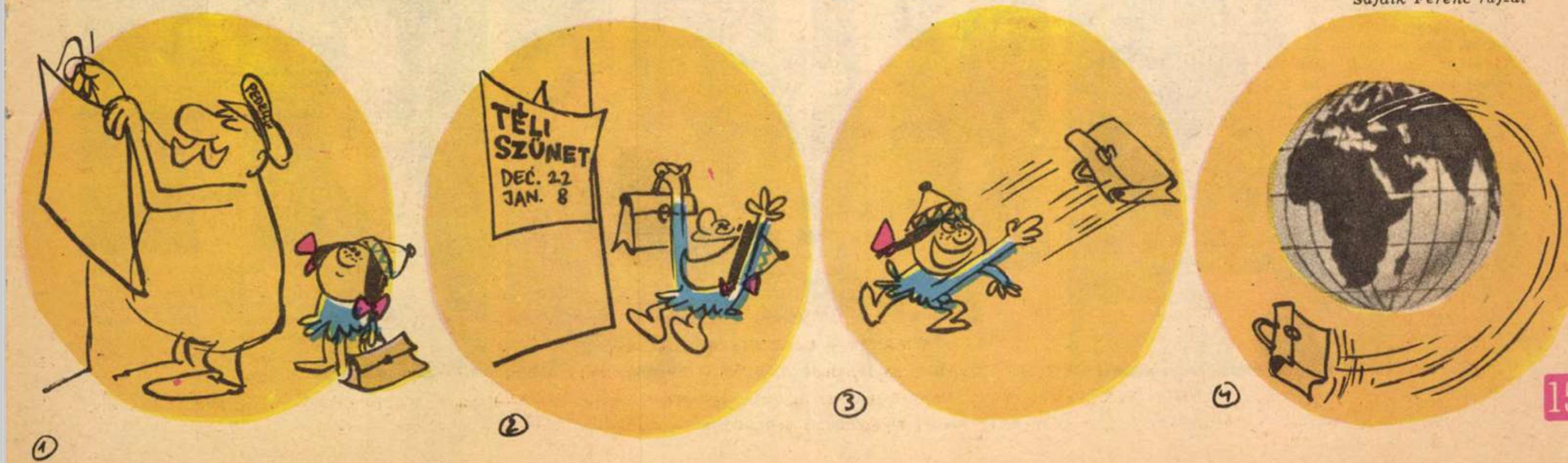
Van dzsessz-fesztivál,
Van szesz-fesztivál,
Van mez-fesztivál,
Van KRESZ-fesztivál
Van mozi-fesztivál,
Van foci-fesztivál,
Van színi-fesztivál,
Van mini-fesztivál,
Van vár-fesztivál,
Van bár-fesztivál,
Az ember lassan eszét veszti már,
Az egész ország tiszta fesztivál.

Brand István

BUKSI ÉS A SZÜNIDŐ

Sajdik Ferenc rajzai

ELSŐ AZ ETIKETT
Jókai Mór elbeszélése nyomán
CS. HORVÁTH TIBOR–ENDRŐDI ISTVÁN
Bájos a kis Nina!
Roppant bájos!
Hát csak legeltesd rajta a szemed, amíg lehet. Úgy hírlik, hogy Abellino nőül veszi.
Kárpáthy Abellino? Egy kis orfeumi táncosnőt? Lehetetlen!
Miért? Ha úgy vesszük, jó partit csinál vele.
Ninácska már tíz éve a szeretője. Eddig ő gondoskodott róla. Ráköltötte mindenét. A birtokát, a kastélyát is a nevére íratta. Most aztán egy húzással visszaszerez mindent.
Ez cinizmus, kérlek alássan! Az ilyen házasság méltatlan egy főranghoz!
A magas körökben az utóbbi véleményt osztják. A házasság híre rettentő felzúdulást kelt. A botrány elől Abellino feleségének falusi kastélyába menekül, s hetekig nem hallat magáról. A nagy csendesség mindjobban felcsigázza a fő…i társaság kíváncsiságát. Végül…
Ha már itt járunk, térjünk be hozzájuk egy kis „kémszemlére".
Elvetemült ötlet. De nem bánom, gyerünk.
Kit jelenthetek be öméltóságáéknak?
Teringettét! Ez itt ugyancsak előkelően megy.
Engedd meg drágám, hogy bemutassam a barátaimat.
Gróf Erczy Tivadar.
Báró Berczy Tihamér.
…és a kis Nina (pardon!) a méltóságos asszony oly magától értetődő természetességgel nyújtja kézcsókra a kezét, hogy lehetetlen azt el nem fogadni.
„Ha egyszer ráadtuk a fejünket erre a komédiára, akkor végig is kell játszanunk" – gondolják az elszánt gavallérok, és oly illedelmes társalgásba kezdenek, mintha nem járna folyton az eszükben Ninácskához fűződő sok dévaj élményük a közeli múltból. A méltóságos asszony mégis kedvetlennek látszik, és néhány perc múltán…
Bocsássanak meg, kérem, migrénem van.
A ház ura kötelességszerűen szobájába kíséri hitvesét, a vendégek maguk-ra maradnak a gyötrelmes problémával…
Vajon mivel sértettük meg az érdemes delnőt?
Alighanem a szalonhoz nem illő lovagló öltözékünkkel.
A feltevés helytállónak bizonyul. Másnap reggel a lakáj írott ebéd-meghívójegyet kézbesít mindkettőjüknek ezzel a szigorú záradékkal: „a vendégurak elfogadtatnak csupán fekete frakkban, fehér ing, fehér mellény, fehér nyakkendő, és semmi egyéb öltözékben."
Felháborító impertinencia! Egy percig sem maradok itt tovább!
Csak menj. Én elfogadom a meghívást.
Pontban tizenkét órakor nyílik az ebédlőajtó, és…
Ó, jaj!
De Tivadar, kérlek, mit jelentsem ez a hottentotta kosztüm?
Már megbocsáss, de így volt meghagyva: csupán fekete frakk, fehér ing, fehér mellény, fehér nyakkendő, és semmi egyéb öltözék – én szót fogadtam.